

บทที่แปด ดึงรั้งร่างกาย

ปีศาจแห่งรัตติกาลในร่างของชายหนุ่มชุดดำ และเด็กสาวจากหมู่บ้านแอลกิสเดินบุกเข้าไปตามทางในป่าใหญ่เฟโอ โดยมีผู้ร่วมทางอีกหนึ่ง “ตัว” คือ สัตว์เสกรูปสุนัขป่าที่ปีศาจหนุ่มเสกขึ้น แต่ครั้งนี้ ดูเหมือนเจ้าสุนัขตัวจ้อย จะมีรูปร่างเติบโตใหญ่และน่าเกรงขามขึ้นมา ทั้งนี้เป็นไปตามพลังเวทของผู้เสกที่ส่งเข้าไปกระตุ้น บวกกับ “ตะบะ” หรือ “จิต” ที่สั่งสมจนกล้าแข็งขึ้นตามกาลเวลาภายในชีวิตสัตว์อสูรที่ใช้เป็นตัวกลางในการเสกนั่นเอง

เพียงครู่ใหญ่หลังจากออกเดินทาง พวกเขาถึงเผชิญกับการโจมตีของสัตว์อสูรถึงสามครั้งติดกัน

“... ท่านเรวีเอล ข้ารู้สึกว่าคุณเวลาอยู่กับท่าน เราจะพบกับสัตว์อสูรมากผิดปกตินะ... ข้าคิดไปเองใช่ไหม?”

เด็กสาวนามลูน่าอดเอ่ยปากขึ้นไม่ได้ หลังจากการปะทะกันระหว่างชายหนุ่มชุดดำกับสัตว์อสูรระลอกสุดท้ายสิ้นสุดลงด้วยชัยชนะของฝ่ายแรก

“หิ ไม่หรอก ข้าก็คิดเช่นนั้น... ดูท่าพลังเวทแห่งความมืดในตัวข้า ถึงแม้ข้าจะสะกดไว้บ้างแล้วก็ตาม มันก็ยังส่งผลให้เจ้าสัตว์อสูรของเจ้า... นอกจากจะไม่ทำงานแล้ว ยังให้ผลตรงกันข้ามอีกนะ”

“โอ... เป็นไปได้ขนาดนั้นเชียวหรือ?”

“หิ... แต่ที่ช่างเถิด ไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก... ว่าแต่เจ้ารีบนำทางไปยังแหล่งที่พวกเจ้าเคยเก็บสมุนไพรดีกว่า”

“ได้สิ... ทางนี้...”

ใช่... สัตว์อสูรในป่านี้ ถึงแม้จะกล้าแข็งกว่าที่ถ้าทะเลสาบอิซซา และที่ถ้าข้างเนินเขาไม้กางเขนก็ตาม แต่ด้วยพลังของเรวีเอลในตอนนี พวกมันไม่ใช่ปัญหาแม้แต่เน้อย

ปัญหาคือ... นอกเหนือจากแก้วผลึกของเคออสแล้ว ต้องมีเหตุผลอื่นที่ทำให้สัตว์อสูรที่กล้าแข็งมารวมตัวกันได้ถึงเพียงนี้ต่างหาก

และประเด็นที่สะกิดใจเรวีเอลอีกประเด็นหนึ่งก็คือ การที่พลังเวทในกายสามารถแผ่ออกไปรบกวนอัญมณีที่ประกอบขึ้นเป็นจี้ห้อยคอของเด็กสาว แสดงว่าในยามนี้พลังในตอนกลางวันเขาฟื้นฟูขึ้นจนเกือบเท่าตอนกลางคืนแล้วนั่นเอง

การบุกป่าในช่วงหลังจากนี้ หากมิใช่สัตว์อสูรที่ตะบะแข็งแกร่ง หรือ คุร้ายจนขาดสติจริง ๆ แล้ว เพียงเรวีเอลใช้สายตาอันทรงอำนาจจ้องมองพวกมัน ก็สามารถไล่พวกมันหนีไปได้แล้ว การปะทะกันจึงน้อยลงตามลำดับ

...

ช่วงเย็นของวันนั้น ลูน่าก็สามารถเก็บสมุนไพรที่เธอต้องการซึ่งมีทั้งหมดสามชนิดได้ครบครัน หากแต่สมุนไพรชนิดสุดท้ายนั้น กลับไม่พบในที่ที่หมอประจำหมู่บ้านเคยมาเก็บเมื่อครั้งก่อน เธอจึงลองเดินลุ่มหาในป่าที่ลึกกว่าบริเวณเดิมที่เคยมีคนจากหมู่บ้านเดียวกันมาสำรวจไว้ แล้วก็พบสมุนไพรที่ต้องการ ที่ลานกว้างหน้าต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

เรวีเอลมองต้นไม้ใหญ่นั้นอย่างครุ่นคิด ขณะที่เด็กสาวสังเกตเห็นอะไรบางอย่างที่มีลักษณะเป็นแท่ง-ไม้ เป็นแผ่นแบน

ยาว ปีกอยู่บนพื้นที่ใกล้ๆ โคนต้นไม้ใหญ่ขนาดสิบคน โอบนั้น

เด็กสาวเดินเข้าไปใกล้สิ่งนั้นทันที แล้วก็พบว่ามันเป็นดาบเก่า ๆ เล่มหนึ่งที่ปักอยู่บนพื้นดิน

“...ท่านเรวีเอล...”

เธอเอื้อมมือไปหมายจะจับด้ามดาบเล่มนั้น แต่แล้วก็ชะงักค้าง หัน ไปส่งเสียงเรียกผู้ร่วมทางอย่างขอความเห็น- ระหว่างทาง ที่มาที่นี่ เรวีเอลได้เตือนเธอแล้วนั่นเอง เกี่ยวกับไอเทมอาถรรพ์ ที่อาจจะพบได้ในป่าแห่งนี้ ทำให้เธอไม่กล้าแตะต้องอะไร โดยพลการ

“? หือ?”

เรวีเอลละสายตาจากต้นไม้ใหญ่ เดินสวบ ๆ ตรงเข้ามาทันที เขามองดูตัวเล็กน้อยเมื่อเข้าใจความหมายของเด็กสาว แต่แล้วเมื่อหยั่งรู้ด้วยอำนาจเวทของตนว่า ดาบเล่มนี้ไม่มีอาถรรพ์ใด ๆ ก็พยักหน้าให้เด็กสาวคราหนึ่ง ฝ่ายหลังจึงออกแรงดึงดาบนั้นขึ้นมาจากพื้นดิน

มันเป็นดาบเก่า ๆ ที่มีสนิมจับขรอะตลอดใบดาบแล้ว หากแต่ด้วยสายตาของผู้ผ่านกาลเวลามานับไม่ถ้วนเช่นเรวีเอล เขาบอกได้ทันทีว่า เดิมมันเป็นดาบที่วิเศษมากทีเดียว

“ดาบของใครกัน? มาทิ้งไว้แถวนี้?”

“อืม ... ขอขำดูหน่อยเถิด คุณา”

“ได้สิ”

เด็กสาวส่งดาบให้เขา เพียงรับมาเมื่อ เขาก็ยิ่งสนใจในสิ่งที่ตนเองคิดไว้ทันที น้ำหนักของดาบ จุดศูนย์กลาง รูปทรง ความคม และความแข็งแกร่งของใบดาบ (ในสมัยที่มันยังไม่เป็นสนิม) ล้วนแล้วแต่แสดงถึงความเป็นดาบชั้นยอด

“... ดาบชั้นเลิศปานนี้... น่าจะมี... อ้อ อยู่ี่เอง”

เขาเพิ่มพละ พลังพลิกดาบไปมา สูดท้ายก็หยุดสายดาบในใบดาบส่วนที่ใกล้กับด้าม

บนตำแหน่งนั้น สลักด้วยตัวอักษรที่แทบจะเลือนรางไปแล้ว แต่ก็ยังพออ่านได้ว่า

“ตามธรรมเนียมแล้ว นี่ควรจะเป็นชื่อของช่างตีดาบผู้สร้างสรรค์ดาบนี้ขึ้นนะ...รอสซูล เอฟ.”

“รอสซูลหรือ?!!”

คุณาทำตาโตเมื่อได้ยินชื่อนั้น เธอชะงักหน้าเข้ามาอย่างตื่นตื่น ชายหนุ่มพลิกสิ่งที่ตนดูอยู่ให้เธอมองให้ถนัดแต่โดยดี เด็กสาวนั่งอิงไปชั่วขณะ ก่อนจะยกหน้าขึ้นมามอบกับเขาว่า

“แต่รอสซูล... เป็นชื่อจริงของท่านรอสซี”

“รอสซี... อ้อ...”

ชายวัยกลางคนรูปร่างบึกบึน ผู้ที่มอบดาบและชุดเกราะให้แก่ทั้งสองในวันแรกที่เรวีเอลมาที่หมู่บ้านนี้ นั่นเอง เรวีเอลถึงบาง

อ้อในใจ ลางสังหรณ์ของเขาไม่ผิดแม้แต่น้อย รอสซี่ผู้นั้น... หรือที่เขาได้ทราบในบัดนี้เองว่า ชื่อจริงคือ รอสซูล ไม่ใช่คนธรรมดาจริง ๆ

“แต่แปลกนะ... ท่านรอสซี่ไม่ตีดาบนี้... ท่านสร้างแต่พวกเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันเท่านั้น”
เสียงเด็กสาวผมแดงรำพึงกับตนเอง ทำให้อูสุรหนุ่มตื่นจากภวังค์ความคิดของตน

“หิ แต่ดาบนี้ เป็นดาบอย่างดีเสียด้วย ลูน่าเอช... ดาบสำหรับฆ่าคน!”

“ไม่จริง! คนใจดีอย่างท่านรอสซี่จะสร้างเครื่องมือสังหารชีวิตคนเช่นนี้ได้อย่างไรกัน?!!”

เด็กสาวสายศิระอย่างแรงเป็นเชิงปฏิเสธ ดูท่าเธอจะให้ความสัทธาแก่ชายผู้นั้นมากที่สุดทีเดียว ซึ่งก็คงเป็นธรรมดาของผู้คนในชนบท ที่เติบโตมาภายใต้ความรักของเพื่อนบ้านเรือนเคียงทุก ๆ คนในหมู่บ้านเดียวกัน

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าก็ลองไปถามเจ้าตัวเองเถิด”

“ข้าจะถามแน่... เรากลับกันเถิด”

“อืม ได้... แต่รอสักประเดี๋ยวนะ”

“?”

โดยไม่ตอบสายตาก็มีเครื่องหมายคำถามของอีกฝ่าย เรวีเอลเดินคุ่ม ๆ ไปยังต้นไม้ใหญ่ที่สุดของป่าเฟโอ เขาเอื้อมมือเข้าไปล้วงลูกแก้วลูกหนึ่งออกมาจากโพรงบนลำต้นนั้น

แก้วผลึกพลังเวทของเคออสนั่นเอง- ต้นเหตุที่ทำให้สัตว์อสูรมาชุมนุมในป่าแห่งนี้ หากแต่ครั้งนี้ แก้วผลึกนี้เป็นเพียงสาเหตุ “หนึ่ง” เท่านั้น...

อย่างไรก็ตาม เขาได้แจ้งเคออสเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้แล้ว ดังนั้นจึงไม่ต้องเกรงใจกันอีก

เพลิง!!!

แก้วผลึกแตกละเอียดทันที เมื่อชายหนุ่มปล่อยมันตกลงกระทบก้อนหินขนาดพอเหมาะก้อนหนึ่งบนพื้นดิน หลังจากที่เขา Raymond เพื่อคลายเวทที่อยู่ในแก้วแล้ว

ลูน่ามองการกระทำของอีกฝ่ายโดยไม่ได้อะไร เพราะประติดประต่อเรื่องราวได้แล้ว หากแต่เรวีเอลยังคงมีท่าทีลังเลอะไรบางอย่างหลังทำลายแก้วผลึกนั้นแล้ว แต่ในที่สุด เขาก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นว่า

“กลับกันเถิด”

...

คล้อยหลังหนุ่มสาวทั้งสองไปไม่นาน ณ บริเวณลานรอบต้นไม้ใหญ่นั้น พลันปรากฏลมพัดกระโชกมาวูบหนึ่ง แต่ที่น่าแปลกคือ นอกจากที่ใบไม้บนต้นไม้ใหญ่นั้นไหวพลั่วไปตามลมแล้ว ต้นไม้รอบข้าง... หรือแม้แต่ยอดหญ้าบริเวณที่ห่างจากต้นไม้ใหญ่ออกไปราวสิบก้าวกลับนิ่งสงบ ประคুমมีเพียงลมพัดในรัศมีแคบ ๆ

ทันใดนั้นเอง ร่าง ๆ หนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นประจุกฎศิปีสภาจ... ปรากฏตัวขึ้นในพริบตา จากความว่างเปล่า กลายเป็นร่างที่มีเนื้อมีชีวิตนั้น

ร่างของอิสตรีสวยสง่า รูปร่างสูงโปร่ง และสูงเทียมชายชาตรีอกสามศอก เรือนร่างระหงได้รูปในชุดที่คล้ายชุดราตรีสีดำ และมีผ้าคลุมไหล่ยาวถึงปลายเท้า ใบหน้าสวยซึ่งแต่ดูลึกกลับ ผมสีแดงประจุกเพลิงพิโรธ ดวงตาที่ทรงพลังจะหลอมละลายผู้ถูกมองได้ในคราวเดียว ริมฝีปากบางได้รูป ยามเมื่อยิ้มยิ้ม เผยให้เห็นฟันสีขาวสวยที่จัดเรียงเป็นซี่ ๆ อย่างเป็นระเบียบประจุกจัดแต่งขึ้น และที่เด่นที่สุดคงเป็น... เขี้ยวที่ดูมีเสน่ห์กุ่มนั้น

--อุตสาห์รีบมาดูทันทีที่รู้ว่า แก้วผลึกถูกทำลาย แต่แล้วก็... ไม่รอทันเลยนะ เรวีเอล--

หญิงสาวลึกลับคิดในใจ

--แต่เอาเถิด... ถึงอย่างไรเราก็ต้องได้เจอกันอยู่แล้ว... “การเตรียมการณ์” ของข้าก็ใกล้จะสมบูรณ์แล้วด้วย--

เธอเดินไปเดินมาช้า ๆ อย่างครุ่นคิด

--คราวนี้ ข้าจะต้องเอาชีวิตเจ้าได้แน่ เรวีเอล จงล้างคอเตรียมรับดาบของข้าไว้เถิด!!!--

...

หลังจากกลับถึงหมู่บ้านแอลกิส และลูน่านำสมุนไพรไปเก็บที่บ้านของเธอก่อนแล้ว เด็กสาวก็นำดาบที่พบจากป่าเฟอโอมุงตรงไปยังบ้านของช่างตีเหล็กโรสซีทันที โดยมีเรวีเอลตามไปด้วย ระหว่างนี้ทั้งสองไม่ได้พูดอะไรกันเลยแม้แต่บ่อย

ที่หน้าบ้านของโรสซี ก่อนที่ลูน่าน่าจะได้ทันยกมือเกาะประตู ประตูก็เปิดออกก่อน และร่างของใครบางคนก็เดินออกมา

“ฮะ!”

“...เจ้า?”

ผู้เดินออกมาจากบ้านนั้น กลับเป็นเซเลส นักล่าปีศาจคนนั้น

ลูน่าเบี่ยงตัวให้อีกฝ่ายเดินออกมา พยายามว่า

“ท่านเซเลส มีธุระอะไรกับท่านโรสซีหรือ?”

“อืม ข้าจะมานานให้ท่านรอชุลติดาบให้ข้าสักหน่อย... แต่ดูเหมือนว่า ข้ามาคิดเวลาไปสักหน่อยนะ เขาบอกว่าเขาเลิกตีดาบตั้งนานแล้ว”

“!!!”

“เอาไว้วันหลังค่อยมาใหม่ก็แล้วกัน”

สาวผมทองสรุปร่าง ๆ แล้วเดินต่อไป แต่ขณะที่เธอสวนกับเรวีเอลนั่นเอง

“ข้าจะรอเจ้าที่เนินไม้กางเขน เวลาที่ยังคืนของคืนนี้ อย่าให้ข้ารอเก้อละ เจ้าปีศาจร้ายแห่งรัตติกาล”
“...”

เสียงกระซิบพอได้ยินกันสองคนดังขึ้น ก่อนที่ฝ่ายนัดหมายจะเดินต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เรวีเอลเองก็ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาใดเช่นกัน ลูน่าซึ่งมองตามหลังเซเลสอยู่ด้วยสีหน้าครุ่นคิด เอียงคอเป็นเชิงขอความเห็นกับชายหนุ่ม แล้วหันยกมือเคาะประตูกลางตะโกนบอกคนในบ้านถึงการมาเยือนของตน

...

ในบ้านของชายผู้อ้างตนว่าเป็นช่างตีเหล็ก เขายังคงนั่งที่ห้องรับแขก... ซึ่งคงเป็นเพราะเพิ่งคุยกับอาคันตุกะผมทองนั้นมานั่นเอง ชายร่างใหญ่แสดงสีหน้าแปลกใจที่เห็นอาคันตุกะชุดใหม่ และก็แปลกใจยิ่งขึ้นเมื่อทราบฐานะของอีกฝ่าย

“ท่านรอสซี... ดาบนี้...?”

“...อืม”

เขามองดาบนั้นเพียงแวบเดียว ทำท่าลั้งเลเพียงชั่วขณะก่อนจะตอบว่า

“ดาบของทีฟฟาน...”

“...?”

ลูน่าเงิบไปทั้งที่สายตายังเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม ก่อนที่บรรยากาศในที่นั้นจะเงิบงันอึดอัดมากไปกว่านั้น เสียงของชายหนุ่มชุดดำก็แทรกขึ้นว่า

“สิ่งที่พวกข้าสนใจคือ ตัวอักษรที่สลักบนดาบนี้ หมายถึงท่าน ในฐานะผู้สร้างดาบใช่หรือไม่?”

“ท...ท่านเรวีเอล?”

เด็กสาวหันขวับมาทันทีด้วยสีหน้าตกใจที่เขาถามด้วยคำถามตรง ๆ เช่นนี้ หากแต่เจ้าของบ้านถอนหายใจเอือกใหญ่ ก่อนจะตอบเนิบ ๆ ว่า

“ช่างเถิด ลูน่า... ข้าไม่ได้ลำบากใจอะไรหรอก เพราะข้าก็คิดอยู่แล้วว่าสักวันจะต้องบอกความจริงกับพวกเจ้า...”

เมื่อเห็นเด็กสาวหันกลับมาของตนอย่างแปลกใจแล้ว เขาก็กล่าวต่อ

“ดาบนี้ เป็นผลงานของข้าจริง ข้าเคยเป็นช่างตีดาบมาก่อน”

“และคุณจะไม่ใช่ช่างตีดาบธรรมดาเสียด้วย?”

เรวีเอลถามขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“...ธรรมดาหรือไม่ ข้าก็คงบอกไม่ได้ รู้แต่ว่าสมัยที่ข้าอยู่ในเมืองหลวง มีผู้มาว่าจ้างให้ข้าตีดาบไม่เว้นแต่ละวัน... ก่อนที่ข้าจะเลิกตีดาบและย้ายมาที่หมู่บ้านนี้ เมื่อแปดปีก่อน... ซึ่งเจ้าก็รู้ดีอยู่แล้ว ลูน่า”

ตอนท้ายเขาหันไปถามย้ำกับเด็กสาว

“ทำไมช่างตีดาบฝีมือดีอย่างเจ้าจึงมาซ่อนตัวอยู่ในหมู่บ้านชนบทเช่นนี้?”

เมื่อเห็นท่าว่าเด็กสาวไม่ยอมพูดอะไร เรวิเอลจึงเป็นฝ่ายชักเสียเอง

“ฝีมือดี.....อย่างนั้นหรือ?”

“เจ้าไม่ต้องมาทำไถ่หรือ... คาบเล่มนี้ ตอนนี้น้ำมันขึ้นสนิมก็จริง แต่ข้าจับคู่มือแล้ว ทั้งน้ำหนัก รูปทรง จุดศูนย์ถ่วง ความแข็งแรง และสปริงทุกอย่างถูกจัดขึ้นมา ภายใต้การคำนวณอย่างเหมาะสม เพื่อที่จะเป็นอาวุธสำหรับฆ่าคนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด! หากมีช่างตีดาบฝีมือดี ทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดให้กับมัน ไม่มีทางสร้างสรรค์ผลงานเช่นนี้ได้แน่”

ช่างตีดาบมีสีหน้าแปลกใจ ที่ชายหนุ่มเบื้องหน้าตนสามารถหยั่งรู้ได้ถึงเพียงนั้น เขาจึงไปอีกพักหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า
“แล้วท่านรู้หรือไม่ว่า ต่อให้คาบเล่มหนึ่ง ช่างตีดาบใส่ความทุ่มเทให้กับมันเพียงใด สุดท้าย... ผู้ที่มาซื้อดาบไปใช้ ก็สนใจเพียงแค่ว่า มันคมดี ใช้เหมาะมือหรือไม่.... ฆ่าศัตรูได้ง่ายหรือไม่ ก็เท่านั้น”

“หึ ก็ถูกต้องแล้วนี่... สำหรับพวกมนุษย์ ส้อมก็มีไว้รับประทานอาหาร จอบก็มีไว้ขุดดิน ฉันทัดก็ฉันทันนั้น ดาบก็มีไว้ฆ่าศัตรู ไม่ได้มีค่ามากกว่านั้นและไม่มีค่าน้อยกว่านั้น”

“... แล้วท่าน เคยคิดถึงความรู้สึกของศัตรูที่กำลังจะถูกท่านฆ่าไหม? ว่าเขารู้สึกอย่างไร เขาอยากตายหรือไม่ เขายังมีอะไรที่ต้องทำค้างอยู่หรือไม่?”

“ไร้สาระ หากเจ้ากำลังต่อสู้กับศัตรูอยู่ และแม้แต่คิดว่าศัตรูกำลังจะคิดเช่นใด เจ้าก็โดนฆ่าเสียก่อนแล้ว”

เรวิเอลสวนกลับทันที เขาเหลือบมองสีหน้าอึดอัดใจของเด็กสาวที่เพิ่งรู้ว่า เพื่อนบ้านที่ตนศรัทธาเคยทำงานสร้างอาวุธมาก่อน แล้วก็ยกไหล่ ตัดบทขึ้นว่า

“เอาเถิด สิ่งที่ข้าสงสัย ข้าก็ได้คำตอบแล้ว พวกเจ้ามีอะไรจะคุยกันอีกก็คุยกันต่อเองก็แล้วกัน... ข้าไปก่อนล่ะ”

โดยไม่ฟังคำทัดทานของอีกสองคน เขาหันหลัง แล้วเดินออกไปจากบ้านนั้นทันที

--*ส้อมมีไว้รับประทานอาหาร จอบมีไว้ขุดดิน ดาบมีไว้ฆ่าศัตรู... หรือ?... ข้าก็พูดเรื่องไร้สาระเป็นหรือนี้? บ้าที่สุด!!--*

...

วันนั้น เมื่อลูกนำกลับเข้าบ้านตอนหัวค่ำ มารดาที่แข็งแรงแก่เธอว่า อาคันตุกะของบ้านสั่งไว้ว่า วันนี้จะไม่นอนที่บ้านเนื่องจากต้องเดินทางไปสะสางธุระบางอย่าง

...

...

“มาแล้วหรือ?”

“...”

เรวิเอลหยุดฝีเท้าของตนลง ภายใต้แสงจันทร์สลัว ๆ ร่างของหญิงสาวผมทองที่ขึ้นหันหลังอยู่ค่อย ๆ หันหน้ากลับมาช้า ๆ เธออยู่ในชุดเวทของนักล่าปีศาจเช่นทุกครั้งที่ผ่านมา และมีอาวุธ-ดาบสองมือ- กระชับมันอยู่

“เจ้านัดข้ามามีธุระอะไร?”

“ฮืม เจ้าก็น่าจะรู้อันนี้... เจ้าปีศาจร้ายแห่งสนธยา”

ดวงดาที่มองมายังปีศาจหนุ่มลูกกวาดด้วยเพลิงแห่งความเกลียดชัง

“ฮืม ปีศาจร้ายแห่งสนธยา?... จะว่าไปก็ไม่ได้คิดหรอก... แล้วยังไง เจ้าจะมาขำรี?”

“แน่นอน ปีศาจร้ายแห่งสนธยา... ศัตรูของมวลมนุษยชน พวกเจ้าต้องตายทุกคน!!!”

“... หึ... ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ”

เรวีเอลวิ่งไปอีดีใจเดียว ก่อนจะเปล่งเสียงหัวเราะออกมา ท่ามกลางเสียงลมหวีดหวัดที่พัดหวนอยู่บนเนินเขาไม้กางเขนแห่งนี้ ไม่ไกลออกไปนัก พื้นที่ที่ใช้ฟังศพมองเห็นชัดในยามราตรี เห็นเงาของไม้กางเขนที่ปักเหนือหลุมศพเป็นระยะ ๆ อย่างหนาแน่น ยิ่งชวนให้บรรยากาศวังเวงใจ

“จ...เจ้า หัวเราะทำอะไร?”

หญิงสาวนักล่ากระซอกเสียงถาม

“ปีศาจร้ายแห่งสนธยา ศัตรูของมวลมนุษยชน... สมควรตายอย่างนั้นรี? คำพูดนี้มันฟังดูดีหรืออะ....หากคนพูดไม่ใช่เจ้า!!!”

“ทำไม?”

เรวีเอลหันมองอีกฝ่าย ก่อนจะกล่าวขำซ่า ๆ ชัดถ้อยชัดคำว่า

“ก็ เพราะ เจ้า เป็น แวมไพร์ ศัตรู ของ มนุษย์ เช่น กัน นะสิ!!!”

“เจ้า...ตายซะ เจ้าปีศาจร้าย!!!”

เซเลสเลือดขึ้นหน้า ร่างประเปรี้ยวของเธอ โผล่ออกจากที่เหมือนธนูที่พุ่งหลุดจากแหล่ง ตรงเข้าหาเรวีเอลทันที ดาบคู่ฟาดฟันเป็นจักรผัน บางคราสะท้อนแสงดาวและแสงจันทร์เห็นเป็นประกายระยิบระยับ

ดาบที่ลงเวทแกร่งกล้า เพียงพอจะสร้างบาดแผลถึงขนาดให้แก่แวมไพร์ชั้นสูงเสียด้วย เรวีเอลขยับตัวเล็กน้อย... เพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็ผ่อนคลาออก ร่างของเขาพลิกพลิ้วไปราวสายลม คมดาบที่ไล่ล่าเข้ามาได้แต่เฉียดข้างลำตัวโดยไม่เข้าเป้าเลยแม้แต่

น้อย

“เจ้าฆ่าแวมไพร์ด้วยกันไปเท่าไรแล้วนี่... ทำเพื่อมนุษยชนหรือนำกำลังดี ทำอย่างไรเจ้าก็ไม่มีทางกลับเป็นมนุษย์ได้”

“หุบปากนะ เจ้าปีศาจร้าย หากไม่มีแวมไพร์ในโลกนี้ละก็...”

ขยับ ๆ ๆ ๆ

เสียงดาบฟาดฟันอย่างรวดเร็วจนเกิดเสียงฝ่าอากาศดังติดต่อกัน แต่ก็หาได้กล้ากรายผิวของปีศาจหนุ่มแม้แต่เนื้อไม่

“หึ... เจ้าเลือกเวลาที่ยังคืนเองนะ... เป็นความผิดพลาดของเจ้าแท้ ๆ”

แม้จะฟันฟูเวทในยามกลางวันเกือบสมบูรณ์แล้ว แต่ยามกลางคืน คือแหล่งพลังงานที่ไม่มีสิ้นสุดสำหรับเรวีเอล

แต่ทันใดนั้นเอง

ฉิวะ!

ปลายดาบข้างหนึ่งฟันเข้าไปในบ่าของเรวีเอล... ลึกทีเดียว ก่อนเจ้าของดาบจะถอนดาบออก หยาดโลหิตสีดำไหลทะลักออกจากปากแผลทันที

“อี ประมาทไปเองนะ เจ้า”

เสียงหญิงสาวยิ้มอย่างสะใจ หากแต่ผู้รับบาดเจ็บกลับแค้นขมอย่างอำมหิต แล้วข้อนถามว่า

“แล้วอย่างไรหรือ? บาดแผลแค่นี้...”

เขาข่มขู่แก้ไขว่าดาบลงอาคมของเซเลส สำหรับฆ่าแวมไพร์โดยเฉพาะ มันจะมีฤทธิ์สะกดความสามารถในการรักษาตัวเองของแวมไพร์เอาไว้ด้วย แต่... เขาไม่ใช่แวมไพร์พวกนั้น

ต่อหน้าต่อหน้าเซเลสที่กำลังใจร้อนที่ตนฝากแผลจรรยาแก่อีกฝ่ายได้ โลหิตของเรวีเอลไหลย้อนกลับเข้าไปในปากแผล แล้วปากแผลก็ปิดสนิท ประสานเข้าหากันประดุจไม่เคยมีแผลมาก่อน... แม้แต่เลือดที่เขาใส่ก็กลับไปมีสภาพเดิมด้วย

“จ... เจ้า?... เจ้าทำได้อย่างไร แวมไพร์ชั้นสูงยังทำแบบนี้ไม่ได้เลย!”

“เจ้าเลิกเอาเข้าไปเปรียบกับแวมไพร์ชั้นสวะแบบนั้นได้แล้ว!”

ขาดคำเรวีเอลก็ปลดการควบคุมพลังเวทของตนอย่างสมบูรณ์ พลังเวทที่ไม่ได้เก็บงำไว้ก็ค่อไปแผ่สร้านออกมาทั่วทุกอณูของบรรยากาศรอบข้าง เมื่อเซเลสสัมผัสได้ถึงพลังเวทนั้น เธอถึงกับเบ็งตากว้าง อ้าปากค้าง

“....พลังเวทขนาดนี้... เจ้า... หรือว่าเจ้าเป็น....”

บทที่เก้า ฆะตกรรม

เลยเที่ยงคืนแล้ว

ร่างน้อย ๆ ที่นั่งจมปลักอยู่ในวงกตความคิดในห้องรับแขกนั้น เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของใครบางคน

“แม่...”

“...ยังรออยู่อีกหรือลูก ก็บอกแล้วไงว่า ท่านเรวีเอลนะ จะไม่กลับมาคืนนี้...”

“แต่... ข้า... นอนไม่หลับ ข้าเป็นห่วงเขา...”

“...”

ผู้เป็นมารดาสายตึ้งระย้าด้วยความเอือมระอา หากก็นึกเห็นใจและเข้าใจบุตรของตน ในยามนี้ ดวงใจน้อย ๆ ของเด็กสาวคงได้มอบให้แก่ “เขา” คนนั้น ไปจนหมดแล้วนั่นเอง

ผู้สูงวัยกว่าไม่พูดอะไรอีก เดินผ่านห้องรับแขกเข้าไปที่หน้าครัว

“แม่?... จะทำอะไรนะ?”

“นี่ดีแล้ว เจ้าคงจะหิวละสิ แม่จะอุ่นซุปรึหั่นนะ...”

“... ขอบคุณท่านแม่มาก”

ดูน่ากลัวขอบคุณแล้วก็นึกเสียใจอยู่ลึก ๆ ที่ตนพลอยทำให้มารดาต้องมาลำบากไปด้วย หากแต่คืนนี้เด็กสาวไม่สามารถข่มตาให้หลับได้จริง ๆ จึงต้องมานั่งรออยู่ที่ห้องรับแขกนี้ ด้วยความหวังว่าจะได้เห็นร่างของเรวีเอลกลับมาให้แน่ใจว่าเขาปลอดภัยดี... ภาพที่เซเลสกระซิบบอกอะไรบางอย่างกับเรวีเอลที่หน้าบ้านของรอสซูล เมื่อตอนช่วงอาทิตย์อัสดงของวันนี้ ซ้อนกับภาพที่หญิงสาวผมทองผู้นั้นใช้ดาบคู่สังหารแวมไพร์ในปริศนาเดียว ยังคงลอยล่องอยู่ในห้วงความคิดของเธออย่างไม่สามารถจะขจัดออกไปได้

แน่นอนว่า เด็กสาวผู้เต็มอกว่า เรวีเอลคือปีศาจแห่งรัตติกาล ขณะที่เซเลสคือนักล่าปีศาจแห่งรัตติกาลนั้น หากเซเลสทราบตัวตนจริงของเรวีเอลเป็นใคร ย่อมต้อง...

เด็กสาวผมแดงสั้นตึ้งระย้า แล้วขยับตัวจัดที่นั่งใหม่ สายตาก็จ้องไปที่ประตูบ้านต่อไป อย่างอดทน และกระวนกระวาย

...

อีกด้านหนึ่ง...

“เจ้าคือ ต้นตระกูลแวมไพร์!!!”

หญิงสาวผมทองหลุดคำพูดของคนออกมาอย่างลำบากยากเย็น

“ใช่... เข้าใจแล้วสินะ ว่าแม้แต่แวมไพร์ชั้นสูงเช่นเจ้า เทียบกับข้าแล้วก็เป็นเพียงปีศาจชั้นต่ำเท่านั้น!”

“ฮืม.... ดี... ดีมาก ในที่สุดข้าก็หาต้นตอของเรื่องเลวร้ายทั้งหมดพบแล้ว.... หากไม่มีเจ้าเสียแต่ต้นละก็...”

เซเลสร่างตื่นเต็ม ดวงตาที่แข็งกร้าวอยู่แล้วยิ่งทวีความโกรธแค้นพยับบาทอย่างแสนสาหัส เธอยกดาบคู่ขึ้นมาไขว้กัน แล้วกำกับคาถาสั้น ๆ-- เป็นคาถาปลดผนึกของดาบคู่พิฆาตมารที่เธอถืออยู่ เท่าที่ผ่านมา ยังไม่เคยมีแวมไพร์ตนใด- แม้แต่แวมไพร์ชั้นสูงด้วยกันก็ตาม- ที่ทำให้เธอต้องพึ่งพาพลังของดาบคู่นี้จนถึงขีดสุดเช่นนี้มาก่อน

แต่หากเป็นชายที่อยู่ตรงหน้า ชายผู้ซึ่งเป็นถึงหนึ่งในสามของ “ต้นกำเนิดแวมไพร์” มันก็เป็นคนละประเด็นแล้ว

“ไร้ประโยชน์น่า...”

เรวีเอลส่งเสียงเตือนเนือย ๆ

“หุบปาก!”

ขาดคำ ร่างของนักล่าปีศาจก็พุ่งเข้ามาอีก ดาบคู่ในมือควัดเข้าหาเป้าหมายจากทิศทางที่แตกต่างกันและในเวลาไล่เลี่ยกัน อย่างเหมาะสม แต่เพียงเรวีเอลขยับร่างถอยไป ก็พ้นจากรศมีคุกคามของดาบโดยสิ้นเชิง ถึงแม้ว่าพลังเวทจากดาบนั้นจะแผ่พุ่งไปถึงกายเขาได้ แต่มันก็ไม่แรงพอที่จะเป็นอันตรายใด ๆ

เซเลสโหมเข้าหาอีกฝ่ายอย่างคลุ้มคลั่ง ผ่านไปกว่าสิบกระบวนท่า พร้อมกับที่ความแค้นของเธอพุ่งถึงขีดสุด เธอก็หลุดปากออกมาว่า

“ข้าจะมาเจ้า มาให้ได้...”

“... แค้นอะไรข้าหนักหรือ?”

“แค้นสิ เพราะเจ้า ถึงได้มีแวมไพร์อยู่ในโลก และทำให้แม่ข้าต้องกลายเป็นแวมไพร์...”

ที่แท้ มารดาของหญิงสาวถูกแวมไพร์ดูดเลือด และกลายเป็นแวมไพร์นั่นเอง

“และข้าก็กลายเป็นแวมไพร์เพราะแม่ข้านี้แหละ...เจ้า...เจ้าไม่เข้าใจหรอก...”

คำพูดทะลึ่งออกมาจากปากหญิงสาวผมทอง ประจวบสายน้ำป่าไหลทะลักเขื่อน

“เจ้าไม่มีทางเข้าใจความรู้สึกของคนที่ต้องกลายเป็นแวมไพร์หรอก...กลายเป็นปีศาจทั้งที่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอยู่แท้ ๆ...”

“... ”

“แม่ข้าทรمانเพียงใด เมื่อพบว่าตนเอง และลูกสาว ต้องกลายเป็นแวมไพร์ที่มนุษย์หวาดกลัวและเฝ้าตามล่า...”

แวมไพร์สาวโผนเข้าฟันพลาดเป้าอีกสองดาบ ก่อนจะหันมาระบายความในใจต่อ

“เจ้า.... คงไม่มีทางเข้าใจสินะ ว่า ความรู้สึกของคนที่ต้องฆ่ามารดาของตนกับมือตนเองนะ...มันเป็นอย่างไง!!!”

“... ”

“ช่างน่าแค้นนัก ... แค้น..... หากข้ามีพลังมากกว่าตอนนั้นตั้งแต่ต้น ข้าก็คงปกป้องแม่ข้าจากแวมไพร์ได้แล้ว แทนที่

จะต้องมาช่วยให้ท่านพ้นจากกรรมาน ด้วยการฆ่าท่านอีกครั้งนะ!!”

“ใช่... เจ้าจะมากบอกเรื่องนี้แก่ข้าไปใย ในเมื่อข้าไม่มีทางเข้าใจเจ้า”

“หุบปาก!!!... ทั้งหมดเพราะเจ้าคนเดียว หากไม่มีเจ้า....หากไม่มีเจ้าละก็...”

พลังเวทอันรุนแรงตามแรงพยาบาทของแวมไพร์สาวรวมศูนย์เข้าสู่คาบคู่ทั้งหมด แล้วเธอก็เงื้อมคาบฟันเป็นรูปกากบาทจากด้านบนอย่างรุนแรง เรวีเอลตระหนักดีว่า คราวนี้เป็นภารกิจที่ทุ่มพลังทั้งหมดของอีกฝ่ายหมายจะตายตกตามกันแล้ว และเขาไม่มีทางรอดจากกรรมการทำลายนี้อีก...

ต้นตระกูลแวมไพร์ฟุ้งร่างของคนไปข้างหน้าทันที การเคลื่อนที่นี้ทำให้คาบคู่ของเซลสฟินผิดตำแหน่ง ทั้งนี้ หากเขาถอยห่างออกไป ยังจะถูกรรมทำลายล้างของเวทจากคาบฟันเข้าอยู่ดี...

พล้ก! “อ่ากกกก”

หมัดขวาที่ประเคนเข้าลิ้นปีของเซลสฟินอย่างถนัดนี้ ส่งผลให้ร่างของหญิงสาวกระเด็นไปไกล พลังทำลายจากคาบคู่ของเธอสิ้นสลายไปจากบรรยากาศ ณ ที่นั้นเพียงพริบตา

เซลสฟินพุ่งขึ้นนั่งอย่างทุลักทุเล สายตาที่มองต่ำ เห็นปลายเท้าของใครบางคนเดินมาหยุดตรงหน้า เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่า เป็นเรวีเอลนั่นเอง

สายตาของทั้งสองประสานกัน

“ร้ายกาจจริง... แม้แต่คาบคู่พิฆาตมารของข้ายังทำอะไรเจ้าไม่ได้...” เขาและเธอห่างขึ้นกันกินไป... เพียงการลงมือของเขาครั้งเดียว ก็สยบเธอได้โดยสิ้นเชิงดังนี้

“...”

“ฆ่าข้าซะสิ!”

“หึ... แน่นอนอยู่แล้ว เจ้าแวมไพร์โอหัง!”

เรวีเอลยกมือขวาขึ้น เตรียมปล่อยเวททำลาย ในขณะที่หญิงสาวหลับตาลง- จบลิ้นกันเสียวทีละนิด ชีวิตที่ถูกข่มขู่กรรมาน และมีหลักยึดเพียงหนึ่งเดียว คือ การตามล่าแวมไพร์คนอื่นเพื่อระบายความคลั่งแค้นเท่านั้น- จบลิ้น... โดยที่เธอไม่สามารถทำอันตรายแก่ต้นตระกูลแวมไพร์นี้ แม้แต่รอยแผลลลอก

ขณะที่เรวีเอลมองลงไปยังร่างของแวมไพร์สาวที่กำลังจะสิ้นชีพครั้งที่สองภายใต้ฝ่ามือของตน ภาพเหตุการณ์บางอย่างก็ประหวัดเข้าสู่หัวมโนของเขา

เหตุการณ์ที่เนินเขาไม้กางเขน เด็กสาวผมแดงผู้นั้นพยายามเรียกร้องให้เขาเข้าใจว่า

--” โปรดรับรู้ไว้ด้วยเถิดว่า ด้วยชีวิตที่สั้น ๆ นี้ มนุษย์ทุกคนต่างพยายามมีชีวิตอย่างเต็มที่ ชีวิตทุกชีวิตมีค่า มีความหมายต่อตนเอง และต่อคนรอบข้างทั้งนั้น...”--

เหตุการณ์ที่บ้านรอสกุล ชายผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเทพแห่งศาสตร์ ผิดอาวุธเพื่อการเข้ามาผู้อื่น กลับถามเขาว่า --"... แล้วท่าน เคยคิดถึงความรู้สึกของศัตรูที่กำลังจะถูกท่านฆ่าไหม? ว่าเขารู้สึกอย่างไร เขาอยากตายหรือไม่ เขายังมีอะไรที่ต้องทำค้างอยู่หรือไม่?"--

"..."

เรวิเอลลดมือลงช้า ๆ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองอีก จนเวลาผ่านไปอีกครั้งหนึ่ง เซเลสจึงลืมตาขึ้นอย่างงง ๆ

"เจ้า...? ทำไมไม่ลงมืออีก?"

"แล้วเจ้าตายในตอนนี้อย่างไร เจ้ายินยอมพร้อมใจหรือ?"

"มันแน่นอนอยู่แล้ว ข้ายังไม่อยากตายในยามนี้ แต่จะทำอย่างไรได้ ในเมื่อข้าทำอันตรายเจ้าไม่ได้เลยแม้แต่น้อย"

"หึ... ถ้าเช่นนั้น ข้าก็ไม่มีเหตุผลใดต้องฆ่าเจ้า ในเมื่อเจ้าทำอะไรข้าไม่ได้"

"เจ้า... เจ้าถูกฆ่า เจ้า... อู๊บ"

เซเลสเลือดขึ้นหน้า พยายามลุกขึ้นมา แต่แล้วก็ต้องทรุดกายลงไปอีก มือข้างซ้ายยกกุมที่ลื่นปีโดยอัตโนมัติ ขณะที่ใบหน้าเหยแหว่ด้วยความเจ็บปวด

"หากเจ้าอยากฆ่าข้า ก็ฝึกดะมาใหม่เถิด ให้ข้าเห็นว่าเจ้าคุกคามข้าได้จริง ถึงตอนนั้น หากเจ้าฆ่าข้าไม่สำเร็จ เจ้าก็ไม่มีชีวิตรอดเช่นกัน"

ขาดคำ ร่างของคันตระกูลแวมไพร์ก็หายวับไป โดยไม่อยู่รอคำตอบใด ๆ อีก

...

ประตูบ้านวินสตันเปิดออก ร่างของอาคันตุกะหนุ่มเดินเข้าไปในบ้านนั้นอย่างคุ้นเคย

ขณะนั้นเป็นเวลาก่อนรุ่งสางเพียงเล็กน้อย

"....."

เสียงหายใจเบา ๆ เหมือนคนนอนหลับ ดังมาจากห้องรับแขกที่มีคัสตัว เรวิเอลมองเข้าไปด้วยสายตาของปีศาจ ก็เห็นร่างของเด็กสาวที่เขาคุ้นเคย นั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ที่โต๊ะรับแขก (ซึ่งใช้เป็นโต๊ะอาหารด้วย) อย่างทุกสิ่งทุกอย่าง

มุมปากของอสูรหนุ่มกระตุกยิ้ม โดยไม่รู้ตัว พลังคิดในใจว่า

--ทำอะไรของเจ้านะ ชัยเด็กบ้าเอ๊ย... หัวงอะไรไม่เข้าเรื่อง--

ร่า ๆ ที่เขาสาวเท้าเข้าไปหมายจะอุ้มเด็กสาวให้ไปนอนที่เตียงในห้องเขาแทนให้สบาย โดยที่ตนเองคงต้องระเห็จไปที่อื่น แต่แล้ว เขาก็สำเนียงได้ถึงการตื่นขึ้นของใครบางคนในบ้านนั้น

--มารดาของนางหรือ? .... ถ้าเช่นนั้นให้แม่ดูจัดการกันเองก็แล้วกัน--

เรวีเอลสาวทำมุ่งตรงไปยังห้องของคนแทน แล้วล้มลงหลับทันที

...

“... หือ? เข้าแล้วหรือนี่...”

ลูน่าพุดจึงมำ พลังลุกขึ้นขี้ตา แต่แล้วก็ชะงัก เมื่อคิดออกว่า

เมื่อคืนเธอนั่งรอเรวีเอลจนทนไม่ไหว กลับไปเสียดก่อนคาเก้อในห้องรับแขกนั่นเอง แต่... เธอกลับมานอนบนที่นอนของตนเอง ในห้องนอนของบิดามารดา

เด็กสาวมองออกนอกหน้าต่าง เพื่อที่จะพบว่า เป็นเวลาที่ขงแล้ว

“... โห๊ะ วันนี้... ตายละ!”

ลูน่าแทบจะกระโดดตัวลอยจากที่นอน เด็กสาวจัดการล้างหน้าล้างตาอย่างรวดเร็ว แล้วโผล่หน้าเข้าไปในห้องรับแขก... มารดาของเธอทำงานบ้านอยู่ก่อนแล้ว

“ท่านแม่... ข้า... เอ้อ... ทำไมเข้าไปนอนในห้องได้?”

“ตื่นแล้วหรือ?... แม่อุ้มเจ้าเข้าไปเองแหละเมื่อเช้า”

“... แล้ว... เอ้อ...”

“หึหึหึ ท่านเรวีเอลละสิ เขากลับมาแล้วแหละ ตอนนี่คงหลับอยู่ในห้องนะ ไม่รู้วันนี้จะหลับยาวถึงเมื่อไหร่?”

“งั้นหรือ... อืม ถ้างั้น ข้าไปข้างนอกก่อนนะ”

“เอ๊ะ? เจ้าไม่กินอาหารหรือ?”

“ไม่ทันแล้วละแม่ วันนี้เป็นวันที่ข้านัดไปฝึกไม้พลองกับท่านรอสซีง”

“อ้อ จริงสิ งั้นเจ้ารีบไปเถิด นัดเขาไว้เที่ยงไม่ใช่หรือ?”

...

ลูน่าขึ้นล้างเลหน้าบ้านของรอสซูล เหตุการณ์ที่ตนนำเรื่องคาบมาถามเขา เพิ่งเกิดขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อวานนี้เอง และดูท่าชายผู้ใจดีผู้นั้นมีความหลังบางอย่างอยู่ไม่ใช่น้อย แต่วันนี้เธอก็ต้องมาเรียนศิลปะการต่อสู้-ป้องกันตัวด้วยไม้พลองกับเขาอีกแล้ว ตามกำหนดที่จะเรียนสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง

หากแต่ เมื่อเด็กสาวเข้าไปในบ้าน ก็พบว่ามิเพียงภรรยาของเจ้าของบ้านออกมาต้อนรับเพียงคนเดียว

“ท่านรอสซีเล่า? ท่านน้ำ”

“เขาเข้าไปทำงานในห้องตีเหล็กตั้งแต่เช้าแล้วละ... ดูท่าลงมือแบบนี้คงไม่ออกมาง่าย ๆ จนกว่าจะทำงานเสร็จนะ...ว่าแต่...”

เอ๊ะ วันนี้เป็นวันเรียนไม้พลองของเจ้าสิทำ”

“ใช่แล้ว...”

“โอ สามีข้าคงลืมนัดเข้าไปแล้ว แอ่จริง แต่จะไปเรียกออกมาตอนนี้คงไม่ได้แล้ว เอาไว้ข้าจะต่อว่าเขาให้เองนะ”

“มะ...ไม่เป็นไรหรอก ข้าต่างหากที่มารบกวน...”

เด็กสาวรีบระล่ำระลักห้ามอีกฝ่ายไว้

“หึหึหึ เอาอย่างนี้ เจ้านั่งค่อมน้ำชาเป็นเพื่อนข้าก็แล้วกัน”

“ได้สิ”

แม่บ้านของรอสซูลจัดชุดน้ำชาออกมาอย่างรวดเร็ว พร้อมขนมหวาน หึงต่างวัยทั้งสองสนทนากันครู่หนึ่ง ฝ่ายเจ้าของบ้านก็พูดขึ้นว่า

“เมื่อวานพวกเจ้านาคาบของทิฟฟานีม่าละสิ ไซ้ใหม่? ข้าเห็นเขาเอาเข้าไปในห้องดีเหล็ก”

“ไซ้... ท่านน้ำ ข้าขอโทษด้วย ข้าไม่นำนาคาบนั้นมาเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก... ข้าจะเข้าใจเรื่องทิฟฟานีได้ตั้งนานแล้ว มีแต่เจ้านี่แหละยังคิดว่าเป็นความผิดของตัวเองอยู่”

“...?”

“ทำที่ที่เขาเห็นคาบที่เจ้านำมา คงแปลก ๆ ไปสินะ แต่คงไม่ยอมพูดอะไรมาก ข้าจะเล่าให้เจ้าฟังเองก็แล้วกัน”

“จะดีหรือ?”

“ดีสิ บอกแล้วไง ว่าข้าทำใจได้นานแล้ว”

ต่อจากนั้น ก็เป็นลูน่าที่นั่งฟังความหลังของอีกฝ่ายแต่เพียงฝ่ายเดียว.... ยิ่งฟังไป เธอก็ยิ่งรู้สึกเห็นใจช่างคานามรอสซูลผู้นั้น

“เขานะ... สมัยก่อนที่อยู่เมืองหลวง เป็นช่างตีดาบมือเทวดา ได้รับฉายาว่า เทพแห่งศาสตรา มีผู้มาว่าจ้างเขาไม่ขาดสาย... เรื่องนี้เขาคงยอมรับกับเจ้าแล้ว

“แต่แล้วอยู่มาวันหนึ่ง บุตรสาวของเรา- ทิฟฟานี ก็มาขออนุญาตพวกเราด้วยเรื่องใหญ่เรื่องหนึ่ง คือ การไปเข้าร่วมขบวนการปฏิวัติ

“การปฏิวัติระบอบราชาธิปไตย หรือพูดง่าย ๆ ว่า การปฏิวัติล้มล้างราชวงศ์ก่อนของประเทศนี้เมื่อเก้าปีก่อน เจ้าคงพอรู้มาบ้างสินะ”

“ไซ้ เรื่องนี้ใหญ่หลวงมาก ขนาดในชนบทแห่งนี้เรายังได้รับรู้ข่าวคราวมาเลย ว่า... มันเป็นเรื่องที่ต้องทำ เพราะราชวงศ์ก่อนเลวร้ายและกดขี่ข่มเหงราษฎรอย่างถึงที่สุดแล้ว หากปล่อยต่อไป ประเทศของเราต้องล่มจมแน่”

ลูน่ากล่าวเสริม

“ถูกต้อง... ผู้นำของฝ่ายปฏิวัติมีอยู่หลายคน แต่คนสำคัญด้านการศึก คือ สองกำแพงคู่แห่งทัพปฏิวัติ ยอดขุนซื่อหึง- ซิล

ฟิล เจสเพล กับยอดขุนพลหญิง- ทิฟฟานี เฟาน์ครี่...

“ทิฟฟานี เฟาน์ครี่ ก็คือ บุตรีของเทพศาสตรา- รอสซูล เฟาน์ครี่นั่นเอง...”

“บุตรีของเราขอให้เขาจัดสร้างดาบให้เธอเล่มหนึ่ง แล้วเธอก็เข้าร่วมการต่อสู้ครั้งนั้น...การต่อสู้ที่กินเวลาถึงสิบเดือน ก่อนที่ราชาองค์ก่อนและพวกขุนนางจะถูกขูดรากลอน โคนหมด แต่... ในการสู้รบขึ้นแตกหักที่วังหลวง ทิฟฟานี ก็พลาดท่า เสียชีวิตที่นั่น

“ดาบของทิฟฟานี ถูกส่งกลับมาถึงเราสองสามีภรรยา และทำให้เขาคำหนดตัวเองว่า เพราะตีดาบให้ลูกสาว จึงทำให้ลูกสาวต้องไปตาย

“เขาคัดสินใจเลิกตีดาบอีก และพาข้าเดินทางมาเรื่อย ๆ จนถึงหมู่บ้านแห่งนี้

“แต่ระหว่างทางเราผ่านป่าใหญ่เฟโอ เขาจึงปักดาบของทิฟฟานีไว้หน้าค้ำไม้ใหญ่เฟโอ

“นี่คือเรื่องราวทั้งหมด”

หญิงวัยกลางคนสรุป

“น่าสงสาร...”

ดูน่าไม่รู้อะไรดีกว่านั้น ทั้งสองตกอยู่ในภวังค์ความเจ็บ ก่อนที่หญิงสูงวัยกว่าจะชวนเปลี่ยนเรื่องคุย

เบื้องนอก เรวีเอลยืนพิงผนังบ้านอยู่ เดิมเขาคิดจะมาถามเกี่ยวกับเรื่องดาบคู่ของเซเลสจากรอสซูล แต่กลับกลายเป็นว่า มา “แอบฟัง” บทสนทนาระหว่างเด็กสาวผู้นำกับภรรยาเจ้าของบ้านไป... ทั้งนี้ด้วยหุปีศาจเขาขอมได้ยินบทสนทนาดังกล่าวทั้งหมดทั้งที่อยู่นอกร้าน

“หี โลกแคบจริงนะ”

เรวีเอลทิ้งคำพูดไว้แค่นั้น ร่างของเขาก็หายไปจากที่นั่น เพื่อไปโผล่ที่... ดินแดนแห่งเคออส

...

“พบกันอีกแล้วนะ เรวีเอล”

เจ้าของบ้านผู้อยู่ในร่างหนุ่มน้อยหน้าใส สวมแว่นตากงแก่เรียนเอ่ยทักขึ้น แยกที่มามาเขาได้โดยซิลฟีล-สค์ว์เสกของเขาไม่ห้าม ก็มีเพียงสองราย... แต่จะว่าไป คนที่เข้ามาในดินแดนแห่งเคออสได้ก็มีอยู่จำกัดอยู่แล้ว

“อืม ข้ามีเรื่องมาถามเจ้า”

“อะ ๆ เห็นข้าเป็นสารานุกรมเคลื่อนที่ไปแล้วหรือ?”

เคออสเสหัวเราะ แต่ดูเหมือนคำพูดของเขาจะผูกมัดตัวเองเสียแล้วเพราะรอบกายเขาเต็มไปด้วยกองตำรากองโตวางอยู่แทบทุกหนทุกแห่งในห้องนี้- เหมือนเดิม

“เจ้าคิดว่า... รอสซูลเป็นผู้สร้างดาบคู่พิฆาตมารหรือไม่?”

“ใช่แล้ว”

เป็นคำตอบโดยพลันจากปากสหายผู้ร่วมชะตาเดียวกัน แสดงว่าอีกฝ่ายมีข้อมูลเรื่องนี้ก่อนแล้ว เคออสยังเสริมอีกว่า “แต่ถ้าจะกล่าวให้ถูก คาบคู่นั้นเดิมเป็นเพียงคาบคู่ชั้นยอดที่รอสซูลตีขึ้นเท่านั้น ภายหลังเมื่อมันได้รับการปลุกเสกจากจอมขมังเวทแห่งปราสาทแอนเดอร์สัน จึงได้ชื่อว่าเป็นคาบคู่พิฆาตมาร”

ปราสาทแอนเดอร์สัน คือ แหล่งรวมจอมขมังเวทที่ใหญ่ที่สุดในแผ่นดินมาแต่ครั้งโบราณกาล เคออสไม่จำเป็นต้องอธิบายเกี่ยวกับข้อนี้เพิ่มเติม เพราะอีกฝ่ายทราบคืออยู่แล้ว

“สรุปก็คือ... แม้เทพแห่งศาสตร์ก็ทำได้เพียงสร้างคาบธรรมดา ๆ เท่านั้นสินะ การจะปลุกเสกพลังเวทใส่คาบเป็นอีกประเด็นหนึ่ง”

“ก็ทำนองนั้นแหละ... ทำไม เจ้าสนใจอยากได้อาวุธไว้ใช้บ้างหรือ?”

“หิ อาจจะนะ... ในเมื่อรู้ว่าริสทิลเตรียมทัพแมกซ์เวลล์ไว้ต้อนรับข้าขนานใหญ่ละก็ หากข้าไม่มีอาวุธบ้างเลยออกจะเป็นการดูถูกนางมากเกินไป”

“... ก็ดีแล้วนี่... เจ้านี้... หากยอมเปลี่ยนตัวเองก็เปลี่ยนได้นี่...”

“หิ... เรื่องของข้าว่า...ว่าแต่...”

“อะไรหรือ?”

“ข้ารู้มาก่อนว่า เจ้าชอบพวกมนุษย์ ไม่เหมือนกับข้ากับริสทิล แต่ข้านี้ก็ไม่ถึงเลยว่าจะเจ้าจะถึงกับหลงรักมนุษย์คนหนึ่งถึงขนาดกักวิญญาณนางไว้ในศพแบบนี้”

“?... ซิลฟีลสินะ... ถ้าเป็นเรื่องของซิลฟีลละก็ เจ้าเข้าใจข้าคิดแล้วละ เรวิเอล”

“เข้าใจคิด...อย่างนั้นหรือ?”

“... ซิลฟีล มานี่!”

ขาดคำของเคออส ร่างโสภิตในชุดขาวก็ปรากฏตัวขึ้นทันที

“เจ้าตัวเองเกิดนางเป็นอะไรกันแน่?”

“... ”

เรวิเอลสำรวจสมาธิตรวจสอบหญิงสาวเบื้องหน้า แต่ไม่ว่าจะตรวจก็ครา ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม

“นางเป็น...เพียงสัตว์เสกเท่านั้น”

“ใช่...”

เคออสหุบตาลงต่ำ ก่อนจะกล่าวต่อ

“สัตว์เสกที่เสกมาจากเจ้ากระดูกของมนุษย์คนหนึ่ง.... นาม ซิลฟีล เจสเพล”

“...”

ทั้งสองคนตกอยู่ในความเงียบไป ไนที่สุดฝ่ายผู้มาเยือนก็เอ่ยขึ้นก่อนว่า

“ข้าต้องขอโทษเจ้าด้วย ที่เข้าใจเจ้าผิด...แต่ยังมาสะกิดความหลังของเจ้าอีก”

“ไม่เป็นไรหรอก... เรื่องมันผ่านไปแล้ว...”

“... ข้า... ขอตัวก่อนล่ะ”

“ตามสบาย ว่าแต่...”

“หือ?”

“เจ้าก็เช่นกันเถิด จะคิดทำอะไรกับเด็กสาวคนนั้นก็รีบคิดหาทางออกเสีย หากชาวหมู่บ้านรู้ว่านางชอบพอกับเจ้าซึ่งเป็น
ปีศาจ... เจ้าจะต้องเสียใจภายหลัง”

-เช่นข้า-

สองคำสุดท้าย เคออสไม่ได้กล่าวออกไป

...

บทที่สิบ กำแพงที่ขวางกั้น

ณ ต้นไม้ใหญ่ ในป่าเฟโอ

ต้นไม้ใหญ่สืบทอดโอบที่ดูเก่าแก่ ต้นไม้ใหญ่อันมีชื่อว่า ต้นไม้โบราณเฟโอและเป็นที่มาของชื่อป่า

บัดนี้ เรวีเอลผู้ถูกขนานนามจากมวลมนุษย์ในอดีตว่า “พญามาร” กำลังยืนสำรวจสมาธิอยู่หน้าต้นไม้

เขาจำได้ว่า เมื่อคราวที่เดินทางผ่านมาพบต้นไม้ใหญ่นี้ มันก็มีขนาดเท่าปัจจุบัน หากแต่ครั้งนี้ สิ่งที่เปลี่ยนไปจากครั้งก่อนคือ จิตวิญญาณของต้นไม้กล้าแข็งขึ้น จนเหมาะสมที่จะใช้เป็น...

--ประมุขิตี... อยู่ที่นี้เองสินะ--

เขาท่องคาถาเบิกทาง ซึ่งสรุปตอนท้ายว่า

“ด้วยอำนาจแห่งมาร แล โลกิตของข้าที่จักหลังเพื่อเบิกทาง ประมุขิตีจงเปิดสุ่ดินแดนที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่กลับไม่มีใครไปถึงได้ ดินแดนอันมีนามว่า ป่าแห่งมายา ณ บัดเดี๋ยวนี้!!”

เขารีดเล็บบนท้องแขนตัวเองคราหนึ่ง เลือดสีดำสนิทไหลหลังออกมาราดรบน โคนต้นไม้เฟโอ ในพลันนั่นเอง ช่องว่างสีดำก็บังเกิดขึ้นจากตำแหน่งที่ถูกโลกิตกระทบ ขยายขึ้นมาเป็นช่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดเท่าประตูบ้าน ทาบอยู่บนลำต้นของพฤษชาติใหญ่

เรวีเอลก้าวเท้าเข้าไปในนั้นอย่างไม่ลังเล ปลายอีกด้านหนึ่งของช่องทางลึบนั้น นำไปสู่...

ป่าที่มีบรรยากาศคล้ายดินแดนแห่งเคออส ป่าที่เต็มไปด้วยความผันผวนของฤดูกาลและพันธุ์ไม้ ตลอดจนพันธุ์ของสัตว์อสูรอันดุร้ายที่อาศัยอยู่ ป่าที่ล้อมรอบปราสาทหลังหนึ่งเอาไว้อย่างหนาแน่น

ณ ที่นี้คือ ป่าแห่งมายา อันเกิดด้วยอำนาจเวทอันลึกลับของหนึ่งในสามต้นตระกูลเวมไพร์- นางพญาริสทิล

และปราสาทที่ใจกลางป่านี้ ย่อมเป็น ปราสาทริสทิลอันได้นามตามเจ้าของ

เรวีเอลมุ่งหน้าตรงไปปราสาทนั้นทันที ในอดีต การปะทะกันระหว่างเขากับริสทิล เกินครั้งที่จบลงด้วยการบุกเข้าไปหาจนถึงปราสาท ดังเช่นที่เขากำลังจะกระทำในครานี้

ระหว่างทางเขาเสียแรงในการกำจัดสัตว์อสูรชั้นสูงที่เข้ามามุ่งร้ายไปหลายครั้ง แต่นั่นหาใช่อุปสรรคสำคัญใดไม่

เมื่อเวลาในโลกเบื้องนอกของป่าแห่งมายาล่วงเข้าสู่ยามอาทิตย์อัสดง เรวีเอลก็บรรลุถึงประตูปราสาท

หากแต่... เมื่อเขาผลักประตูเข้าไปในปราสาท เขาก็ยังรู้ได้ทันทีว่า เจ้าของปราสาทไม่อยู่

“...”

ช่วยไม่ได้... เขาประทับรอยเวทบนประตูปราสาท เป็นการตั้งสาส์นถึงเจ้าของสถานที่ แล้วหันหลังเดินกลับออกมา

...

ยามหัวค่ำ

ทันทีที่เรวิลอย่างเท้าเข้าสู่เขตหมู่บ้านแอลกิส เขาก็สำเนียงได้ถึงบรรยากาศที่ผิดปกติทันที

ชาวหมู่บ้านกลุ่มใหญ่... ซึ่งเพียงกวาดตามองก็รู้ว่าเกือบครบทั้งหมู่บ้านชุมนุมกันอยู่บนลานกว้างหน้าร้านขายของประจำหมู่บ้าน

ใจกลางคนกลุ่มนั้น เด็กชายหญิงซึ่งเรวิลจำได้ว่า เคยก่อเหตุไปพลัดหลงกันที่ทะเลสาบอีซซาจนเขากับลูน่าต้องไปตามกลับมา กำลังอินร้องไห้อยู่

ชายชุดดำสาวเท้าเข้าไปทันที

“เกิดอะไรขึ้น?!!”

สังหรณ์ร้ายก่อตัวในใจของอสูรหนุ่มทันที เขาเพิ่งนึกได้ว่า สมาชิกบางคนของหมู่บ้านนี้หายไปแล้ว!

“อ้อ... ท่านเรวิล...”

ชายวัยกลางคนหัวหน้าหมู่บ้านเป็นผู้หันมาตอบเขา...

“เกิดเรื่องใหญ่แล้วท่าน เมื่อสักครู่มีโจรป่าบุกเข้ามาถึงหมู่บ้าน พวกมันหมายจะจับตัวประกันจากหมู่บ้านเราไป ตอนแรกมันหมายตาเด็กสองคนนี่ซึ่งกำลังกลับจากซื้อของที่ร้านขายของนั่นพอดี... แต่ลูน่ามาพบเข้า แล้วก็เลยเสนอตัวให้โจรจับไปแทนเด็กสองคนนี่...”

“ลูน่าหรือ!”

เรวิลขมวดคิ้ว รู้สึกได้ทันทีถึงความรุ่มร้อนในใจตน

“ใช่ เพราะพวกข้าแท้ ๆ ที่ลูน่าเลยถูกจับไป พวกข้าไม่คิดเอง...”

เสียงเด็กชายหญิงร้องสอดขึ้น มารดาของลูน่าและหญิงอีกคนหนึ่งซึ่งคงเป็นมารดาของเด็กคู่นั้นต้องย่อตัวลงไปช่วยกันปลอบไว้ว่า ถึงอย่างไรโจรป่ามันบุกเข้ามาในหมู่บ้านที่แทบจะไร้ซึ่งกำลังป้องกันตัวเองเช่นนี้ มันย่อมต้องจับใครไปสักคนอยู่แล้ว ไม่ใช่ความผิดของเด็กทั้งสอง

“ที่ลูน่าเขาไม่เป็นไรหรอก เขาเป็นคนเข้มแข็ง... ดีกว่าให้เขาจับพวกเจ้าไป...นะ”

มารดาของลูน่าแจ้งใจกล่าวสรุปทั้งที่ตนก็รุ่มร้อนใจเช่นกัน เรวิลที่ดูเหตุการณ์อยู่เงียบ ๆ ได้แต่ตะโกนในใจว่า

--ทำไมต้องเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นถึงเพียงนี้ด้วย?!!!--

“แล้วเราจะทำอย่างไรกันดี...”

เป็นเสียงเปรยของบิดาของลูน่า ซึ่งถือดาบเล่มหนึ่งไว้ในมือ เป็นดาบธรรมดา ๆ ที่มีขายในร้านขายของ

“เราคงต้องรอ... ข้าเชื่อว่า ภายในวันพรุ่งนี้ พวกมันต้องส่งสารเรียกข้าได้มาแน่... จุดประสงค์ของพวกมันคือข้าได้ ดังนั้นลูน่ายังไม่เป็นอันตรายหรอก”

หัวหน้าหมู่บ้านกล่าวอย่างตรึงตรอง

“คนของเราที่ต่อสู้ได้ก็มีข้า... ท่านรอสซี่ แล้วก็ท่านนิเวลล์... พวกเราเสี่ยงไปหารังของพวกมันคืนนี้เลยไหม?”

เป็นบิดาของลูน่าที่ร้อนใจในสวัสดิภาพของบุตรสาว หากแต่คำพูดของเขาสะท้อนให้เห็นสภาพอ่อนแอของหมู่บ้านอันสงบสุขนี้อย่างชัดเจน... ต่อให้นายพรานเครย์ยังมีชีวิตอยู่ ทั้งหมู่บ้านก็ยังมีผู้ที่สามารถจับอาวุธต่อสู้ได้เพียงสี่คนเท่านั้น นับว่าน้อยเหลือเกิน

ผู้ถูกอ้างชื่ออีกสองคน ได้แก่ รอสซี่กับชายอีกคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นนิเวลล์จับตัวตอบรับความคิดของชายผู้มีหน้าที่เฝ้าสุสาน คนแรกยังอยู่ในสภาพมือเปล่าขณะที่คนหลังถืออาวุธพร้อมในมือแล้ว

หัวหน้าหมู่บ้านวิเคราะห์ต่ออีก

“ใจเย็นไว้ก่อน พวกโจรป่ากล้ำกึ่งเข้ามาหาเหยื่อถึงหมู่บ้านเช่นนี้ แสดงว่าพวกมันต้องล้อมกำลังอยู่ใกล้ ๆ หมู่บ้านเราแน่ พรุ่งนี้เช้าข้าจะรีบส่งนกพิราบขอกำลังทหารจากทางอำเภอมาประจำที่หมู่บ้านเราโดยด่วนเลย”

“แล้วเรื่องของลูน่าเล่า จะทำอย่างไร?”

บิดาของเด็กสาวเคราะห์ร้ายท้วงขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ เสียงหนึ่งตอบขึ้นทันทีว่า

“ข้าจะไปช่วยนางเอง เอาดาบของเจ้านี่!”

เรวิเอลนั่นเอง เขาขยับเข้าใกล้เจ้าของบ้านที่เขาพำนักอยู่ แล้วคว้าดาบในมืออีกฝ่ายมาถือไว้แทนอย่างง่ายดาย จากนั้นหันหลังเดินกึ่งวิ่งออกไปโดยไม่ฟังเสียงทัดทานของผู้ใด

“...ท่านเรวิเอล... จะไปคนเดียวเลยหรือ?”

บิดาของลูน่าสาวทำตามไปทันทีที่หายตกตะลึง แต่เพียงชั่วสิบเก้า เขาก็ตระหนักว่า ต่อให้ตนวิ่งก็ตามอีกฝ่ายไม่ทันแล้ว

ชาวหมู่บ้านอยู่ในวงค์เสียบส่งต่ออย่างอัศจรรย์ ในที่สุด มารดาของลูน่าก็กล่าวขึ้นว่า

“ลองไว้ใจท่านเรวิเอลเถิด เขาต้องช่วยลูกข้ากลับมาได้แน่... อย่าลืมนะ เขาคือ คนที่ปราบสัตว์อสูรที่ทะเลสาบอิซซานะ... และลูน่าก็บอกข้าว่า ที่จริง เขาเป็นคนที่กำจัดสัตว์อสูรที่ถ้ำข้างเนินไม้กางเขน และที่ป่าเฟอโด้ด้วย”

“โอ..”

เสียงฮือฮาดังจากหมู่บ้าน และหัวหน้าหมู่บ้านก็สรุปว่า

“ถ้าเช่นนั้น เราก็คงทำได้แค่... เชื่อมั่นในตัวเขาเท่านั้นสินะ”

...

ณ สถานที่แห่งหนึ่งในป่านอกหมู่บ้าน ไม่ไกลจากหมู่บ้านมากนัก อันเป็นที่สรวงสุขของโจรป่าดงที่หัวหน้าหมู่บ้านคาดการณ์ไว้

โจรป่าสองคน ซึ่งมีหน้าที่ดูเส้นทางให้กับรังลับของพวกมัน กำลังยืนคุยกัน

“โลกมันแคบจริง ๆ นึกไม่ถึงว่า ที่จับมาคินี่จะเป็นยัยเด็กสาวคนนั้นที่ข้าเจอเมื่อห้าคินก่อน”

“ที่เจ้าโกหกกว่า มีคนเก่งประจวบศิวามาช่วยนั่นนะหรือ... ทำพลาดให้ผู้หญิงหนีได้ แล้วมาโกหกคำโตชัด ๆ”

“หนอย พวกข้าไม่ได้โกหกนะ ตอนนั้นมีคนมาช่วยเด็กนั้นไปจริง ๆ”

“ฮื...”

--พวกเคนตายพวกนี้เองหรือ--

--ห้าคินก่อน ข้ายังมีพลังไม่สมบูรณ์ แต่คินนี้... ข้าจะไม่ปล่อยพวกเจ้าแม่แต่คนเดียว เจ้าพวกเศษสวะ!!!--

ร่างของชายหนุ่มที่ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้ากระทันหัน ทำให้สองโจรถึงกับตกตะลึง แต่พวกมันก็มึสติดีสมเป็นโจรขวัญแข็ง คนหนึ่งระลึกระลึกว่า

“เฮ้ย เจ้าเป็นใคร มาปรากฏตัวแฉนี้ อียากตายหรืออย่างไร?”

“เดี๋ยวก่อน หรือว่ามาจากหมู่บ้านแอลกิส แต่พวกข้ายังไม่ทันส่งสารเรียกค่าไถ่ไปเลยนี่”

“ฮื จะตายอยู่แล้ว...”

ชายผู้มาใหม่ขยับตัว เป็นจังหวะที่แสงจันทร์ส่องให้เห็นหน้าเขาพอดี หนึ่งในสองโจรถึงกับตาค้างเมื่อจำดวงหน้านั้นได้

“จ...เจ้า...”

ฉ๊ะ!!!

เสียงดาบกินเนื้อมนุษย์ดังขึ้นเพียงครั้งเดียว ร่างของทั้งสองก็ล้มลงเป็นสี่ท่อน!

“อ่อนหัดเหลือเกิน พวกมนุษย์ เปลืองแรงข้าจริง ๆ”

เรวีเอลบ่นพึมพำ โจรพวกนี้ต่ำชั้นเกินกว่าที่เขาจะใช้แม้พลังเวทที่อ่อนที่สุดกับพวกมัน เขาจึงเลือกใช้วิธีของมนุษย์แทน นั่นคือ สังหารด้วยดาบ

ชายชุดดำสาวเท้าเดินต่อไป รอบข้างเขาเป็นแนวพุ่มไม้หนาทึบ แต่ด้วยดวงตาที่เห็นในที่มืด เขารู้ว่าเบื้องหน้ามีทางลับที่ทอดไปสู่รังลับของพวกโจรป่าซึ่งอยู่ใต้แมงไม้ใหญ่ประจวบหลังการรวมชาติ และเขายังรู้ด้วยว่า...

“ตาย!”

ร่างหนึ่งที่ซุ่มซ่อนอยู่กระโจนออกจากข้างทางในระยะกระชั้นชิด ดาบในมือคนผู้นั้นแทงเข้ามาที่ลำตัวของเรวีเอลอย่างรวดเร็ว เกินกว่าจะหลบได้ทัน... ในความคิดของผู้ลงมือ

เครื่อง! นัวะ!

เสียงสองเสียงดังขึ้นเกือบจะพร้อมกัน เรวิดอลเพียงใช้ดาบของตนหวดขึ้นปิดดาบของอีกฝ่ายจนกระเด็นขึ้นเบื้องบน และด้วยแรงจากการหวดครั้งเดียวกัน ดาบของเรวิดอลวัดผ่านร่างของผู้ประทุษร้ายในจังหวะต่อเนื่อง จนร่างของมันขาดเป็นสองท่อนกลางอากาศ

ในเวลาไล่เลี่ยกัน เงาตะกุ่ม ๆ อีกสามร่างก็ปรากฏขึ้นรายล้อมเขา เป็นบรรดาโจรป่าที่ออกมาจัดการกับผู้บุกรุกนั่นเอง

“อูะ ชุ่มโจมตีกายอะไรกัน!”

ใครบางคนสบลเพื่อนร่วมกลุ่มคนแรกที่ลอบทำร้ายไม่สำเร็จ ดูท่าสามคนใหม่นี้จะระมัดระวังมากขึ้น เนื่องจากเห็นแล้วว่าผู้บุกรุกหาใช้ธรรมดาไม่

“เจ้า รีบไปแจ้งหัวหน้าก่อนเร็ว ข้าจะด้ามันไว้เอง”

โจรร่างใหญ่โถมมือให้เพื่อนคนหนึ่ง ฝ่ายหลังล้มเพียงเล็กน้อยก็หันหลังกลับ วิ่งไปทันที

“หี แจ้งหัวหน้ารี? ไรสาระสินดี”

พญามารแก่นเสียงเขี่ย เขาตรงเข้าไปหาอีกฝ่ายโดยไม่มีที่ท่าสนใจชายคนสุดท้ายที่อยู่ด้านหลังเลย

“แตกาย”

ชายร่างใหญ่ยกขวานในมือขึ้นหวดลงมาเต็มแรง พร้อมกับที่อีกคนด้านหลังก็ล้มมือเช่นกัน

นัวะ! นัวะ!

เสียงดาบฟันเข้าไปในร่างมนุษย์ดังขึ้นอีกสองครา แล้วก็เงียบเสียง คงเหลือแต่เสียงของหนัก ๆ ทรุดตกลงบนพื้น ก่อนตาย... มือขวาน निकออกแวบหนึ่ง ว่า เคยเห็นผู้บุกรุกคนนี้ที่ไหน

...ปีศาจตนนั้นนั่นเอง...

...

“หีหีหี เก่งมากนี่ ที่เจ้าบุกรุกมาถึงที่นี่เพียงคนเดียวได้”

หัวหน้าโจรป่าเอ่ยทักขึ้น ทันทีที่เรวิดอลก้าวเท้าเข้าไปในรังโจร ซึ่งคือ ลานว่าง ๆ ใต้หลังคารัชมณฑลจากกิ่งไม้ใบไม้ของต้นไม้หลายต้นที่สานกันเป็นผืนใหญ่

เบื้องหน้าของหัวหน้าโจรซึ่งเป็นชายฉกรรจ์ทำทางผ่านความเป็นความตายมาอย่างโชกโชน สมุนที่เหลือชีวิตอยู่อีกสามคน ยืนจังก้าอยู่ หนึ่งในนั้นเป็นมือมิดที่เคยเผชิญหน้ากับเรวิดอลมาเมื่อห้าคืนก่อน

ด้านข้างของหัวหน้าโจร ร่างของผู้นำถูกพันธนาการด้วยเชือกอย่างแน่นหนา และถูกอุ้งมือแข็งแรงของหัวหน้าโจรหิวปีกไว้

เรวิดอลสำรวจสภาพของเด็กสาวทันที เธอดูท่าทางปลอดภัยดี ไม่มีส่วนใดบาดเจ็บเลย ยกเว้นแต่รอยขีดที่โหนกแก้มเพียงรอย

เดียว ซึ่งทำให้เขาหมวดคว่ำอย่างไม่พอใจทันที... โดยไม่รู้ตัว

“ท... ท่านเรวีเอล!”

เด็กสาวเมื่อรู้ว่าผู้ที่บุกเข้ามาช่วยตนเป็นใคร ก็ส่งเสียงเรียกออกมา ด้วยน้ำเสียงที่ฟังอึดโรยและสับสน

“ท่านหัวหน้า ไอ้หมอนี่แหละ ที่พวกข้าเจอเมื่อหกคืนก่อนตอนจะจับนังคนนี่! ระวังไว้ด้วย”

โจรที่เคยพบกันมาก่อนร้องเตือนขึ้น หากแต่หัวหน้าของพวกมันยังคงความเยือกเย็นอยู่

“เจ้าหนุ่ม แกกล้ามกนะ ที่บุกมาถึงรังโจรคนเดียว คิดจะแสดงบทพระเอกหรืออย่างไร... แต่เสียใจด้วย ทิ้งดาบของแกเสีย มิฉะนั้น นางนี้...ตาย!”

ขาดคำ ดาบในมือข้างที่ไม่ได้จับแขนลุนาไว้ขาดไปทีละท่อนของเด็กสาวทันที ตัวประกันสะดุ้งเฮือก ทำท่าเหมือนจะส่งเสียงร้องออกมา แต่แล้วกลับกลั่นน้ำเสียงไว้ได้ พลังส่งสายดาบที่มีแวบแปลกประหลาดมายังเรวีเอล

“...”

ชายหนุ่มชุดดำโยนดาบทิ้งแต่โดยดี ท่ามกลางการตกตะลึงของลูกน้องโจรทั้งสามคนที่ไม่นึกว่าเรื่องจะง่ายปานนี้

“ฮา ๆ ๆ ต่อให้มีอาวุธในมือ แต่หากไม่สามารถใช้ได้ก็ไม่มีประโยชน์... พวกเรามา”

“ตายซะเถอะ”

สมุนทั้งสามของโจร โยนเข้ามาฟาดฟันดาบใส่ร่างของเรวีเอลอย่างไม่นับทันที แต่แล้วพวกมันก็ถูกคิดได้ว่าผิดปกติ

“...ฟันไม่เข้า...!!!”

ดาบของพวกมันไม่ระคายผิวของผู้บุกรุกแม้แต่น้อย เข้ามือมิดที่เคยเจอเรวีเอลมาแล้วถึงกับขั้วงูเสียด ทรวดตัวลงนั่งกับพื้น ตัวสั่นเทิ้ม

“ปีศาจ... ข้าว่าแล้วมันเป็นปีศาจจริง ๆ”

“หาวอ...”

อีกสองคนพาดตัวสั้นประหลาด ๆ ไปด้วย

ขณะที่หัวหน้าโจรเองก็มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างตกใจอยู่ตัวเอง เมาสายหนึ่งก็พุ่งเข้าหาตัวเขาพร้อมกับเสียงคำรามดัง

โศกกกกกกก!!!

เร็วแรงสูดหายใจจากตลอดทั้งร่างกายของหัวหน้าโจร แล้วร่างของเขาก็ถูกกระชากด้วยอะไรบางอย่างแยกออกจากร่างของเขลยโดยง่าย

อะไรบางอย่างนั่นคือ สุนัขป่าตัวใหญ่ท่าทางดุร้ายนั่นเอง หัวหน้าโจรเห็งอากพแตกพลัดในทันที ความกลัวแล่นเข้าจับชั่วหัวใจ กลัวจนไม่มีเสียงร้องออกมาแม้แต่น้อย

“อย่า...อย่าทำซ้ำ อย่า...”

อีกด้านหนึ่งสมุนทั้งสามที่เหลืออยู่บัดนี้สยบศิโรราบต่อชายชุดดำ พลางร่ำร้องขอชีวิตกันแข็งแะ

“หึ ที่อย่างนี้รู้จักร้องขอชีวิตหรือ? แล้วที่ทำกับคนอื่นเล่า?”

เสียงเย็นเยียบอำมหิตดังขึ้นเป็นคำตอบ

“ข้ายังไม่อยากตาย อย่า...”

--คำขั้ันสั้นดี!--

เรวิเอลเอือมระอาอย่างสุดขีด คาบที่เขาทิ้งไว้บนพื้นลอยกลับขึ้นมาในมือใหม่อย่างน่าอัศจรรย์ เขาสาวเท้าเข้าหาพวกมันก้าวหนึ่ง

“อย่า ท่านเรวิเอล อย่าทำร้ายพวกเขา!”

“... คุณา?”

เรวิเอลหันขวับ ไปทางต้นเสียงทันที เด็กสาวผมแดงที่เขาบุกมาช่วยกำลังจ้องมองมาอย่างวิงวอนและ... เส่ร้าสร้อย

“พวกเขาไม่มีทางสู้ท่านได้แล้ว ไว้ชีวิตพวกเขาเถิด”

“แต่พวกมันคิดร้ายต่อเจ้านะ... ปล่อยไว้ไม่ได้เด็ดขาด”

“อย่า!!!”

สายไปเสียแล้ว คาบในมือเรวิเอลฟืนออกเพียงครั้งเดียว เบื้องหน้าเขาก็ปรากฏเศษร่างกายของมนุษย์จำนวนหกท่อนขึ้นแทน

“ท... ท่านเรวิเอล...”

เด็กสาวหน้าซีดเผือด ทันใดนั้นก็ม็เสียงดังจากเบื้องหลัง เป็นเสียงที่เธอคุ้นเคยดีเช่นกัน

โส้กกกก!!!

สุนัขเสกของเรวิเอลคำรามด้วยพลังเวทใส่หัวหน้าโจรอีกคราหนึ่ง คราวนี้ชายเคราะห์ร้ายถึงกับช้กตาเหลือก น้ำลายฟูมปาก และแน่นิ่งไป คงจะหัวใจวายตายไปแล้วนั่นเอง

ฉับ!

ยังไม่ทันที่ลูน่าจะหันกลับจากภาพของวาระสุดท้ายของหัวหน้าโจร สายลมวูบหนึ่งก็พัดผ่านตัวเธอไป เป็นเรวิเอลที่ตัวดปลาดาบตัดเชือกที่พันธนาการเธอออกนั่นเอง เศษเชือกที่ขาดร่วงไปกองแทบเท้าของเด็กสาว ในจังหวะที่เธอหันกลับมา มองผู้มาช่วยเหลือพอดี

“ทำไม... ทำไมท่านต้องฆ่าพวกเขาด้วย?”

“หึ... แล้วทำไมเจ้าต้องไว้ชีวิตพวกมันด้วยเล่า?”

“พวกเขาไม่มีทางสู้แล้วนะ ท่านเรวีเอล... ไม่ถึงกับต้องฆ่าพวกเขาหมดก็ได้...”

“โซลี ข้าฆ่าพวกมันไม่มีเหลือแม่แต่คนเดียวแล้ว!”

“...”

“... ข้าไม่เข้าใจเจ้าจริง ๆ ข้าเคยบอกเจ้าแล้วโซ่ใหม่ ชีวิตมนุษย์สั้นนัก จะตายช้าตายเร็วก็ต้องตายเช่นกัน กับพวกมันซึ่งใน หมู่มนุษย์ก็ถูกลตราหน้าว่าเป็นพวกชั่วร้าย สังหารไป มีแต่ผลดีต่อพวกเจ้าเองมิใช่หรือ?”

“ข...ข้าก็เคยบอกท่านแล้วเช่นกันว่า ชีวิตทุกชีวิตมีค่า... เราไม่มีสิทธิ์ไปทำลายชีวิตคนอื่นง่าย ๆ ... ข้าถามสักคำ... ท่านยืนยันได้ไหมว่า ท่านฆ่าพวกเขา ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างกับตอนที่ท่านฆ่าแอนนาในหมู่บ้านของข้านะ!!!”

“จ...เจ้า...?”

“ข้าคิดได้ตั้งนานแล้ว ว่า ในเมื่อท่านครุฑตายไปเพราะแวมไพร์ตนนั้น และมันไม่ได้เอ่ยถึงแอนนาเลย แล้วใครกันล่ะ ที่ฆ่าแอนนา.... คำตอบก็คือ ท่าน ฆ่าแอนนาในคืนแรกที่มาพักที่หมู่บ้านข้า”

“โซ่ ข้าฆ่านางเอง หลังจากดูดเลือดหมดทั้งตัว... แล้วทำไม จะเป็นนาง หรือจะเป็นโจรพวกนี้ สำหรับข้าก็ไม่แตกต่างกัน...”

เพียะ!

ฝ่ามือน้อย ๆ ของเด็กสาวกระทบแก้มของสุรกายหนุ่มอย่างแรงทันที ด้วยความสั่นตัวพร้อมกับเสียงแผดร้องของเด็กสาวดังลั่น

“พอทันที!!! พอได้แล้ว ข้าไม่อยากฟังอีก ท่าน... สูดหายใจที่ฟินเพื่อไปเองที่จะเห็นปีศาจอย่างท่านเข้าใจพวกมนุษย์นะ... ข้า...ข้าหลอกตัวเองไปเอง”

ตลอดเวลาที่ผ่านไป เรวีเอลเช่นฆ่าสัตว์อสูรให้ลูน่าเห็นนับครั้งไม่ถ้วน แต่เขายังไม่เคยฆ่ามนุษย์ให้เธอเห็นแม้แต่ครั้งเดียว จวบจนคืนนี้ ลูน่าจึงได้ประจักษ์ว่า เขามานุษย์ได้เช่นเดียวกับที่ฆ่าสัตว์อสูรโดยไม่กระพริบตาแม้แต่บ่อย... ‘โมลิ’ ที่จริงเขาก็เปิดเผยกับเธออยู่แล้วว่าเป็นปีศาจ เธอเองต่างหากที่พยายามลืมประเด็นนั้นไป

“...”

เรวีเอลยื่นมือ ไม่ได้ตอบอะไรผู้ที่บังอาจประทุษร้ายตนซึ่ง ๆ หน้านี้ ทั้งสองตกอยู่ในภวังค์ความเจ็บงันอันแสนอึดอัด ปลดปล่อยให้เด็กสาวหลังน้ำตาอยู่เงียบ ๆ พักใหญ่ ในที่สุดฝ่ายหลังก็เป็นฝ่ายทำลายความเจ็บงันก่อน

“ข้าจะกลับแล้ว... ถึงอย่างไรก็ขอบคุณที่ท่านมาช่วยข้านะ”

โดยไม่รอคำตอบจากอีกฝ่าย เด็กสาวหันหลังให้แล้วสาวเท้าเดินคุ่ม ๆ กลับออกไปทันที

ระหว่างทาง ซากศพนับสิบของบรรดาสมุนโจรที่ทอดกายระกระระก่อยู่ทำให้ลูน่าต้องเบือนหน้าหนี และพยายามสาวเท้าให้เร็วขึ้น

พักใหญ่ต่อมา เด็กสาวก็กลับสู่อ้อมแขนของมารดาที่ยังคงรออยู่ที่ลานกว้างหน้าร้านขายของ พร้อมกับชาวหมู่บ้านอีกหลาย

คนที่ยังอยู่เป็นเพื่อน

ห่างออกไป ที่ทางเข้าหมู่บ้าน ร่างของผู้ที่ควรจะถูกขนานนามว่าเป็นวีรบุรุษ (ฮีโร่) ในครั้งนี้ ยืนกอดดอกพิงตันไม้ใหญ่ต้นหนึ่งอย่างเดิวยดาย ด้วยสีหน้าครุ่นคิด

...

สรุป ประมวลเหตุการณ์ในเรื่อง

คืนแรก เรวีเอลตื่น ช่วยลูน่าจาก โจร มาที่หมู่บ้าน เด็กสาวชื่อแอนนาหายตัว

วันแรก คดีพิชฟรอย พาลูน่าไปดินแดนแห่งเคออส พบเคออสครั้งแรก

คืนสอง ฟันถึงความหลัง นายพรานชื่อเครย์หายตัว

วันที่สอง พบหัวหน้าหมู่บ้านเรื่องตอบแทนและถามเรื่องสัตว์อสูร ทราบเรื่องคนหายมีสองคน ไปทะเลสาบอีซซากับลูน่า เพื่อตามหาเด็กหาย กลับไปทะเลสาบอีกครั้งคนเดียว พบแก้วผลึกเวทของเคออส

คืนที่สาม พบบริวารเวทแฝงเผ่าซึ่งคือเครย์ พาลูน่าไปพบเวมไพร์ชั้นต่ำ พบเซเลส กลับมาที่หมู่บ้าน แยกทางกับลูน่าโดยเปิดเผยว่าตนคือ ปีศาจแห่งสนธยา ผู้มีชีวิตนิรันดร์ ไปพบเคออส เคออสเตือนให้ระวังริสทิล และบอกให้ไปเนินเขาไม้กางเขน

วันที่สาม ไปเนินเขาไม้กางเขน นुकเข้าถ้ำครั้งแรกแล้วถอยออกมา พบลูน่า ร่วมงานศพของเครย์ สนทนากับลูน่าแล้วแยกกัน เซเลสเข้าใจว่าเรวีเอลเป็นเวมไพร์ เรวีเอลเข้าถ้ำอีกครั้ง ต้องคำสาปซึ่งเป็นกับดักของริสทิล พบแมกซ์เวลล์ที่สิงสัตว์อสูรปราบมันได้แต่ตัวเองออกมาหมดสติที่ปากถ้ำ

คืนที่สี่ ลูน่าและบิดาพาเรวีเอลกลับมา ลูน่าไปพบเซเลสเพื่อถามเรื่องเวมไพร์

วันที่สี่ ฟันที่บ้านลูน่า ปรึบความเข้าใจกัน ไปป่าเฟโอกับลูน่า พบดาบของรอสซูล นำไปถามรอสซูลเกี่ยวกับเรื่องช่างตีดาบ เซเลสนัดเรวีเอล ริสทิลปรากฏตัวครั้งแรก

คืนที่ห้า เรวีเอลไปพบกับเซเลสตามที่ฝ่ายหลังนัดไว้ เรวีเอลเปิดโปงว่าเซเลสเป็นเวมไพร์ เซเลสรู้ว่าเรวีเอลคือต้นตระกูลเวมไพร์ เรวีเอลไว้ชีวิตเซเลส

วันที่ห้า ลูน่ารู้เรื่องของทิวฟาน เรวีเอลไปพบเคออส และรู้เรื่องของซิลฟีล รวมทั้งได้ความรู้เรื่องการจัดสร้างดาบเวท

คืนที่หก ลูน่าถูกโจรป่าจับไป เรวีเอลบุกเดี่ยวไปช่วย และฆ่าพวกโจรหมด เป็นผลให้ทั้งสองผิใจกันด้วยเรื่องนี้

บทที่สิบเอ็ด ผืนชะตากรรม

สายแล้ว

อาคันตุกะของหมู่บ้านแอลกิสต์อยู่ในชุดดำเป็นนิจ สาวเท้าเดินช้า ๆ มุ่งหน้าไปยังปากทางเข้าหมู่บ้าน

หลังจากคืนอันยาวนานและเลวร้ายสำหรับชาวหมู่บ้านผ่านพ้นไป ในวันที่ ดูเหมือนว่าพวกเขาเริ่มดำเนินชีวิตอย่างปกติต่ออีกครั้ง

หากแต่... แม้ไม่ใส่ใจนัก เรวิเอลก็รับรู้ได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดของชาวบ้าน เหตุการณ์คนหายไปในหนึ่งคน และคนตายอีกหนึ่งคน ตลอดจนการที่มีสัตว์อสูรเพ่นพ่านอยู่ในสถานที่ต่าง ๆ รอบหมู่บ้าน และเมื่อคืนนี้ ก็มีกลุ่มโจรป่าที่เหิมเกริมถึงขนาดบุกเข้ามาจับคนในหมู่บ้านไป... เหล่านี้ เพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาที่เคยชินกับความสงบสุข กลับมารู้สึกหวาดระแวง และไม่มั่นใจในความปลอดภัยของตนเอง

เสียงใครบางคนพูดคุยกันแว่วมาให้ได้ยินด้วยว่า หัวหน้าหมู่บ้านถึงกับส่งนกพิราบขอคำสั่งทหารมาประจำหมู่บ้านนี้ไปกับทางเมืองหลวงแล้ว

--มนุษย์ก็ยังคงเป็นมนุษย์ อ่อนไหว รู้สึกกลัวภัยเกินเหตุ และหวาดระแวง--

พญามารคิดในใจ แต่แล้วก็ตระหวัคคิดไปถึงใครคนหนึ่ง

--ลูน่า...--

ตั้งแต่ช่วยเธอออกจากเงื้อมมือของพวกโจร ได้สำเร็จเมื่อคืนนี้ เขาและเธอยังไม่ได้พูดจากันอีกเลย... อย่างไรก็ตามในวันนี้ หลังจากเขาตื่นและออกจากห้องนอน ยังไม่พบหน้าเธอด้วยซ้ำ

ที่ผ่านมา ไม่เคยมีมนุษย์คนใดที่เขาคุยด้วยมากมายเพียงนี้มาก่อน... เธอช่างเป็นเด็กที่น่าสนใจจริง ๆ ทั้งแนวความคิดที่ดูจะ “ไร้สาระสิ้นดี” สำหรับเรวิเอล แต่มันก็ทำให้เขาต้องยอมรับว่า ที่ผ่านมา เขาไม่เคยสนใจค้นหาความหมายของคำว่า “ชีวิต” เลยแม้แต่น้อย

ในขณะที่ชีวิตมนุษย์สั้นนัก และแสนจะเปราะบาง ชีวิตอันเป็นอมตะของเขาเล่า...มีความหมายอย่างไรหรือ?

จำได้แต่ว่า เขา “เกิด” มาในโลกนี้ พร้อมกับสัญชาตญาณแห่งการทำลายล้าง... เป็นการทำลายล้างมนุษย์ เหมือนกับที่สัตว์กินเนื้อเห็นเหยื่อก็รู้ว่านี่คือเหยื่อของมัน ขามเมื่อเขาพบพวกมนุษย์ เขาก็รู้เพียงว่า เขาต้องทำลายล้างพวก “มัน” ให้หมด...

เพียงเท่านั้นจริง ๆ

ผ่านมานับหลายพัน หรืออาจจะหลายหมื่นปีแล้ว ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง...

--แล้วเราจะต้องทำเช่นนี้ไปถึงเมื่อไรกัน?... จนกว่ามนุษย์จะหมดไปจากแผ่นดินหรือ?--

หรือจนกว่า... เขาจะตายไป ซึ่งแน่นอนไม่ใช่ตายโดยธรรมชาติ แต่โดยการถูกสังหาร

...

นอกหมู่บ้าน

เรวิเอลชะงักเท่าที่กำลังก้าวไปเรื่อยเปื่อยอย่างไร้จุดหมาย เขาส่งสายตาไปเบื้องหน้าอย่างระมัดระวัง แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ริสทิล?”

“ฮึ! ผู้ตัวเร้วจริงนะ เรวิเอล”

ร่างโศภาที่เต็มไปด้วยความลึกลับปรากฏขึ้นทันทีพร้อมกับเสียงตอบนั้น

“เข้ามาขอโทษเจ้า ที่อุตสาหะไปหาถึงปราสาท แต่ข้ากลับไม่อยู่เสียก่อน... เอาเป็นว่า ข้าขอเรียนเชิญท่านพญามาร ไปสนุกกันที่ปราสาทข้าอีกครั้งหนึ่งเถิดนะ”

“... เจ้าเตรียมการพร้อมแล้วละสิ... กองทัพแมกซ์เวลล์ของเจ้านะ”

“อะไรกัน... ไม่ถึงกับกองทัพหรอก แค่สลิบตนเท่านั้นเอง... คงไม่ถือเป็นการดูถูกเจ้าไปกระมัง”

“... เรื่องนั้น...”

“?”

นางพญาแวมไพร์เล็กคือเป็นเชิงถาม ในจังหวะนี้ ทั้งเขาและเธอสำเนียงได้ถึงใครบางคนที่กำลังเข้ามาใกล้ หากแต่ในเมื่อเรวิเอลดูไม่ให้ความสนใจต่อคนผู้นั้น ก็ไม่มีเหตุผลใดที่ริสทิลต้องสนใจด้วย... อย่างมาก หากรำคาญนัก เคี้ยวมันปรากฏตัวออกมาค่อยฆ่าเสียก็ได้

แต่... คำพูดที่หลุดจากปากอสูรหนุ่ม มีเนื้อหาที่ริสทิลไม่เคยคาดฝันมาก่อนว่าจะได้ยินจากอีกฝ่าย

“เราจะเล่นเกมเช่นนี้ไปจนถึงเมื่อไรหรือ?... รวมทั้งเกมล่ามนุษย์ด้วย”

“.... นี่เจ้า... ตื่นมาหลายวันแล้ว ยังสะสมสะสมอยู่หรือ?”

“ข้าพูดจริง ๆ เจ้าไม่รู้สิว่ามันไร้ความหมายบ้างหรือ กับการที่ฆ่าฆ่ากันเอง และไล่ล่าพวกมนุษย์ไปเรื่อย ๆ นะ ก็พันปีมาแล้ว? พอข้าถูกคิดขึ้นมา ก็เลยรู้สึกว่ามันช่าง... เคืองกว้างว่างเปล่า หาสาระใด ๆ ไม่ได้”

“...”

ริสทิลข้อมน้อมมารุ่นด้วยสายตาประจักษ์ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน มือขวาของเธอปรากฏอาวุธคู่กาย คือ เรเปียร์ (rapier-ดาบชนิดใบเรียวยาว สำหรับใช้แทงเป็นหลัก) ขึ้นมา

“ไม่สมกับเป็นเจ้าของ เรวิเอล... ข้าเปลี่ยนใจแล้ว ข้าจะฆ่าเจ้าเสียตรงนี้แหละ”

ขาดคำ ปลายเรเปียร์พุ่งเข้าหาอกด้านซ้ายของอีกฝ่ายอย่างแม่นยำ

แต่ด้วยความเร็วระดับนี้ และความแรงระดับนี้ หากเรวิเอลคิดจะหลบ ก็หลบได้ หรือหากไม่หลบ คาบนี้ไม่เพียงพอที่จะเอาชีวิตเขาอยู่ดี ด้วยริสทิล ไม่ได้ใส่พลังเวทเข้าไปในคาบมากนัก เธอต้องการเพียงหยั่งคว้าพญามารที่ร้ายกาจจะมีปฏิกิริยาเช่นใดเท่านั้น และดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ยี่หระต่อการประทุษร้ายครั้งนี้เลยแม้แต่น้อย

หากแต่... ใครคนหนึ่งไม่ได้คิดเช่นที่ทั้งเธอและเขาคิด

จิก!

“อ...”

“?!!! ลูน่า!!!”

ปลายเรเปียร์จมลึกเข้าไปในอกของเด็กสาวผมแดงคนหนึ่งแทน แต่เพียงอึดใจเดียวมันก็ถอนจากร่างของเด็กสาวอย่างรวดเร็ว ตามมาด้วยโลหิตสายหนึ่งฉีกพุ่งออกจากปากแผลนั้นครั้งหนึ่ง แล้วร่างน้อย ๆ ของเด็กสาวชาวมนุษย์ก็ทรุดล้มลงไปด้วยด้านหลัง ในจังหวะที่เรวิเอลที่หายตะลึงแล้วถลันเข้ามาจับไว้ทันพอดี

“ลูน่า... เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร? แล้วทำไม...?”

“อ...แค่ก ๆ”

ไม่มีเสียงตอบจากเด็กสาว หากแต่เลือดที่ค้างในหลอดลม ทำให้เธอสำคัญเป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต แล้วกระอักเลือดออกมาอีกคำหนึ่ง ก่อนจะคอพับไป เลือดสายหนึ่งยังคงไหลย้อยจากมุมปาก

“ลูน่า!”

ริสทิลมองพญามารที่ฝ่าประคองกอดเด็กสาวไว้พลางระล่ำระลักเรียกหาชื่อของอีกฝ่ายโดยไม่สนใจตนเองอีก สีหน้าของอสูรสาวทอประกายประหลาดใจอย่างเหลือล้น ก่อนที่จะเก็บอาวุธของตน แล้วเอ่ยเสียงเรียบว่า

“ฮึ! ข้าหมดอารมณ์เสียแล้ว... เจ้ารีบตามไปที่ปราสาทข้าก็แล้วกัน อย่าลืมหาชีวิตนะ!”

จนแม้ริสทิลอันตรายหายจากที่นั่นแล้ว เรวิเอลก็ยังไม่ยกหน้าขึ้นมามองแม่แต่น้อย ในคลองจึกมุของเขา บัดนี้มีแต่ดวงหน้าซีดขาวของเด็กสาวนามลูน่าเท่านั้น

“ลูน่า... ทำไมทำบ้า ๆ แบบนี้ เจ้าไม่รู้หรือว่าคาบแค่นั้นทำอะไรซ้ำไม่ได้ปะ!!!”

เจียบ

“เจ้า... จะเถียงว่า ข้าควรจะได้สินะ ว่าเจ้าจะต้องถลันเข้ามาปกป้องข้า... มันจะมากไปแล้วนะ ใครจะไปรู้ได้เล่า? ลูน่า!!!”

ลมหายใจที่รวยริน พลังชีวิตที่เหือดหายจากร่างของเด็กสาวผมแดงเข้าไปทุกขณะ ทำให้เรวิเอลรับรู้ถึงความรู้สึกชนิดหนึ่งที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ความรู้สึกสูญเสีย!!!

เขาไม่อยากสูญเสียเธอ ไม่อยากให้เธอจากไป!!!

--ไม่ ข้าจะไม่ให้เจ้าตายอย่างเด็ดขาด เจ้าต้องฟื้นขึ้นมา ลูน่า!--

หากแต่ขณะนี้ แม่แพทย์เทวดา ก็ไม่สามารถรักษาเด็กสาวให้กลับฟื้นขึ้นมาได้ จุดที่ถูกแทงแม้มีไข้วหัวใจ แต่ก็ยังเป็นจุดสำคัญ และเธอเสียเลือดมากเกินไป... แม้มองเผิน ๆ เหมือนมีเลือดออกมาไม่มากนักก็ตาม แต่ผู้ที่เข่นฆ่ามนุษย์มานับไม่ถ้วนอย่าง เขาย่อมตระหนักดี... ถึงวาระสุดท้ายของเธอ

--วิธีที่จะฟื้นกฎธรรมชาตินี้ได้... มีเพียงการทำสัญญาของอสูรเท่านั้นสินะ--

เรวิเอลก้มหน้าลงไป หมายถึงฝังเจ็วลงบนต้นคอของเด็กสาว แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ...

เขาจุมพิตเด็กสาวแทน จุมพิตอย่างดุคดีม ลิ้มรสเลือดของเธอ พร้อมกันนั้นก็ “ถ่ายทอดพลังเวท” ของตนเข้าไปด้วย

อีกอึดใจต่อมา เขาวางร่างของเธอลงบนพื้น ตัวเองลุกขึ้นยืน ไข้ปลายเล็บแหลมของนิ้วชี้ซ้ายกรีดท้องแขนขวาเป็นแผล หลัง โลหะสีดำของตนลงบนปากแผลที่ทรวงอกเด็กสาว

--ฟื้นขึ้นมา ลูน่า ฟื้นสิ!--

...

ย้อนหลังกลับไปเพียงชั่วครู่

ร่างในชุดดำที่เห็นอยู่ลับ ๆ กำลังเดินออกไปนอกหมู่บ้าน ทำให้เด็กสาวผมแดงที่กำลังเดินใจลอยอยู่บริเวณร้านขายของต้อง หยุดชะงักลง

'นั่นท่านเรวิเอลนี่... จะไปไหนกัน?'

เด็กสาวยื่นลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วตัดสินใจออกวิ่งตามไป

'ข้าต้องขอโทษเขา เมื่อคืนข้า...ทำไม่ดีกับเขาไป ทั้งที่เขาอุตส่าห์มาช่วยแท้ ๆ'

แต่อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์เมื่อคืนเธอสับสน ไปเองจึงได้แสดงออกกับเขาเช่นนั้น

นับแต่ถูกโจรจับไป ในใจเธอก็หวังอยู่ลึก ๆ ตลอดมาว่า “เขา” ต้องมาช่วยแน่เพราะเขาใจดีต่อเธอเสมอ แม้ว่าจะเป็นปีศาจ ก็ตาม...

หากแต่ ถ้าเขามาจริง ก็หมายความว่า พวกโจรคงต้องตายหมดอย่างแน่นอน ความผิดของโจรเรียกค่าไถ่ หากเจ้าหน้าที่บ้าน เมืองมาจับได้ ก็เพียงแค่ถูกขังคุกเท่านั้น ยังไม่ถึงกับประหารชีวิต

แต่... หากเขามา พวกมันต้องตายแน่นอน และที่สำคัญ เธอไม่อยากเห็นเขามาคนต่อหน้าต่อตา เพราะมันจะตอกย้ำสิ่งที่เธอสงสัยและได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการหายสาบสูญของแอนนา ว่าเป็นฝีมือใคร

เธอจึงได้พยายามเกลี้ยกล่อมหัวหน้าโจรให้กลับใจเสีย แต่ผลที่ได้รับคือ ถูกฟาดด้วยสันดาบเข้าคราหนึ่ง

และเมื่อเรวิเอลมาจริง การณ์ก็เป็นดังที่เธอหวัง... หากแต่สิ่งที่แย่ที่สุดคือ เธอโกรธจนลืมตัวที่เขายืนยันว่าชีวิตมนุษย์เหมือนมดปลวกไร้ค่า ถึงกับทำร้ายเขาไป...

ต้องขอโทษ.... ไม่ว่าเขาจะอภัยหรือไม่ก็ตาม เด็กสาวก็คอยู่นั่น

หากแต่เมื่อตามไปทัน เธอกลับพบเขาอยู่กับใครอีกคนที่ไม่เก็บงำพลังเวทเลยแม้แต่น้อย ลูน่ารู้ได้ทันทีว่า นั่นคือ ริสทิล “ศัตรู” ที่หมายชีวิตของเรวิเอล

และเมื่อริสทิลแทงเรปิเอร์ใส่เรวิเอล ลูน่าก็ไม่รู้ตัวอีกต่อไปว่าคนทำอะไรลงไป

เธอรู้แต่ว่า ตนคงเคลื่อนที่ได้เร็วที่สุดในชีวิตด้วยอาการตกใจ และเธอคิดแต่เพียงว่า เธอไม่อยากให้เรวิเอลตาย

...

“ฟื้นแล้วหรือ... ยืนขึ้นสิ”

“...”

ร่างกายอ่อนบวมของเด็กสาวลุกขึ้นจากท่านอนขึ้นมานั่งทันที ด้วยอาการแข็งที่อราวท่อนไม้ จากนั้นร่างบอบบางก็สปริงตัวขึ้นยืนตรง

ดวงตาที่ไร้แววของเธอทำให้เรวิเอลใจหายวาบ

“ลูน่า...”

“...”

ไม่มีคำตอบรับ เขาจ้องมองเธออีกครู่หนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจยาว

-- ไม่มีอดีตอยู่กับตัวสินะ... สุดท้ายก็... เป็นได้เพียงบริวารเวทของข้าเท่านั้นเองหรือ...--

ดวงตาของเรวิเอลทอประกายเศร้าอย่างสุดซึ้ง หากแต่บริวารเวทของเขาไม่มีทีท่าตอบสนองใด ๆ ทั้งสิ้น

“หึ... ฮะ ๆ ๆ”

งู ๆ ต้นกำเนิดเวมไพร์ในชุดดำก็หัวเราะขึ้นมา

-- บ้าจริง ๆ เมื่อวานเพิ่งเข้าใจผิด คิดว่าเคออสใช้วิธีนี้กับหญิงสาวชาวมนุษย์แท้ ๆ... มาวันนี้ ข้ากลับเป็นฝ่ายทำเช่นนั้นเองหรือนี่--

หึ เขาแค่เห็นหัวเราะอย่างขมขื่นอีกคราหนึ่ง

--เคอส... เจ้าจะช่วยอะไรได้ไหมนะ?--

งานวิจัยที่เคอสค้นคว้าอยู่ น่าจะมีส่วนใดที่กล่าวถึงความน่าจะเป็นในการคืนชีพ หรืออย่างน้อยที่สุด ก็น่าจะมีเรื่องกลไกในการกลายเป็นแวมไพร์อยู่บ้าง

แต่ก่อนไปหาเคอส เขามีเรื่องต้องทำเพิ่มขึ้นมา...

ร่างในชุดดำก้าวเท้าขาว ๆ ตรงกลับไปยังหมู่บ้าน โดยมีเด็กสาวเดินตามไปห่างกันราวสามก้าว ด้วยท่าทีของทาสผู้กักต

...

ก่อนเข้าสู่อาณาเขตของหมู่บ้าน พญามารก็หันมาสบตาบริวารเวทของตนคราหนึ่ง

ร่างของผู้นำกระโดดหายวับไปทันที

ด้วยสภาพของเธอในตอนนี หากให้คนในหมู่บ้านเห็นเข้าคงไม่ดีเท่าไร

อันดับแรกเรวีเอลตรงไปที่บ้านของเด็กสาว

“อ้าว ท่านเรวีเอล... เอ่อ ท่านออกไปข้างนอกมาเห็นลูกสาวข้าบ้างไหม หายตัวไปตั้งแต่เช้าแล้ว”

เป็นคำถามแรกที่แม่บ้านผู้นั้นถามเขาตามคาด

“ผู้นำไปเก็บสมุนไพรที่ป่าเฟโอ... นางบอกว่าต้องการหาสมุนไพรหายากชนิดหนึ่ง ค่ำ ๆ จะกลับ”

“อ้อ เช่นนั้นหรือ”

เขาไปปิดเธอไปเช่นนั้น... เพื่อสร้างหนทางที่จะให้เธอเข้าใจผิดไปเองภายหลังว่า เด็กสาวถูกสัตว์อสูรในป่าทำร้ายเสียชีวิต

เขาตระหนักดีว่า หากมารดาู้ความจริงว่าบุตรของตนกลายเป็นบริวารเวทของสิ่งที่เรียกว่าแวมไพร์ไปเสียแล้ว คงทำได้ยากกว่าที่จะทราบว่าจะเสียชีวิตไปแล้ว ตามความเชื่อของมนุษย์หากเสียชีวิต คือ กลับไปสู่สุรวงสรรค์ แต่หากเป็นบริวารเวทนั้นเท่ากับวิญญาณต้องตกนรกทั้งเป็น

“เฮ้อ ไม่นึกถึงตัวเองเลยเด็กคนนี่ เมื่อคืนเพิ่งถูกโจรจับไปแท้ ๆ หมู่บ้านเราก็คงหาความสงบสุขยากขึ้นทุกทีแล้วสินี่....”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นบ่นอะไรต่อยาวเหยียด เรวีเอลได้แต่รับฟังไปแแกน ๆ แล้วหาจังหวะขอตัวออกมา

อันดับต่อไป เขาไปที่บ้านของรอซซูลซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กัน

เจ้าของบ้านรออยู่แล้ว ท่ามกลางความประหลาดใจของผู้มาเยือน

“ท่านเรวีเอล... ข้ากำลังอยากพบท่านพอดี”

“มีอะไรหรือ?”

“อ่า... ว่าแต่ ท่านมาหาข้ามีธุระอันใดหรือ เชิญท่านก่อนเถิด”

“... นอกจากไม้พลองสำหรับฝึกซ้อมของผู้นำแล้ว เจ้ามีไม้พลองสำหรับใช้ผู้จริงหรือไม่”

“?!!... ผู้นำ... เป็นอะไรไปหรือท่าน?”

“นางจะไปยังที่ที่อันตราย ควรจะมีอาวุธไว้บ้าง...”

“... ได้สิ ข้าจะนำมาให้เดี๋ยวนี้”

รอสซูลมองอากันตุกะหนุ่มอย่างครุ่นคิด แววสงสัยจาง ๆ ปรากฏบนใบหน้า แต่แล้วเขาก็กลับไม่ถามอะไรออกมา บอกให้อีกฝ่ายรอแล้วลุกขึ้นเดินหายไปในห้องดีเหล็กของตน

อีกจิตใจถัดมา ไม้พลองเหล็กด้ามหนึ่งที่มีใบมีดติดอยู่ทั้งสองปลายถูกยื่นส่งให้เรวีเอล พร้อมกับดาบอีกเล่มหนึ่ง

“หอกสองปลายนี้ สำหรับผู้นำ... ที่จริงนางจะได้หอกนี้จากข้าหากนางสำเร็จวิชาไม้พลองสมบูรณ์แล้ว แต่ในเมื่อจำเป็นก็นำไปเถิด... ส่วนดาบนี้...”

เรวีเอลรับดาบมาด้วยความสงสัย เขาตระหนักได้ทันทีว่า มันคือดาบเก่า ๆ สนิมเขรอะที่นำมาจากป่าเฟโอ นั้น หากแต่บัดนี้มันกลายเป็นดาบใหม่เอี่ยม ที่สมบูรณ์แบบสุดยอดสมกับเป็นฝีมือของเทพแห่งศาสตร์

“ดาบที่ลูกสาวข้าเคยใช้... ข้าซ่อมแซมมันกลับสู่สภาพเดิมแล้ว ข้าขอมอบให้ท่าน”

“ทำไม?”

“ที่ผ่านมาดาบธรรมดาคงไม่สามารถทานรับพลังเวทของท่านได้กระมัง?”

“?!!!”

“และดาบนี้... มันคงจะดีใจหากได้ถูกใช้ประโยชน์แทนที่จะถูกปล่อยให้ขึ้นสนิมอยู่เฉย ๆ”

รอสซูลไม่ยอมไขข้อข้องใจของอีกฝ่ายที่มองมาด้วยสายตาตั้งคำถาม เขาสรุปว่า

“สุดท้ายข้าอยากขอท่านเพียงสองประการ... หนึ่ง ขอให้ตระหนักว่า อาวุธทุกชนิด ผู้สร้างย่อมทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด และทุ่มจิตวิญญาณเข้าไปในนั้น ดังนั้นขอให้คิดถึงจิตใจของผู้สร้างอาวุธด้วยแม้สักเล็กน้อยก็ยังดี...”

“...”

“และสอง... ช่วยดูแลผู้นำด้วย... ข้าคิดว่าตอนนี้คนที่จะดูแลนางได้คงมีเพียงท่านเท่านั้น”

เหตุการณ์เมื่อคืน ทำให้เขา-รอสซูล และทุกคนในหมู่บ้านประจักษ์ดีว่า ยามมีภัยมากล้ากราย พวกเขาปกป้องคนในหมู่บ้านกันเองแทบจะไม่ได้เลย

“... เข้าใจแล้ว ขอขอบคุณเจ้ามาก”

...

ลูน่าปรากฏกายขึ้นต่อหน้าเขาทันทีที่เขาพ้นเขตหมู่บ้าน

เรวีเอลยื่นดอกสองปลายให้เด็กสาวโดยไม่ปริปากใด ๆ ฝ่ายหลังยื่นมือมารับ แล้วทดลองกวัดแกว่ง ควางดอกหมอนอยู่สองสามครั้ง แล้ววัดดอกไปพาดไว้ด้านหลังของคนโดยไม่ปริปากใด ๆ เช่นกัน

--สมกับเป็นเทพแห่งศาสตราจริง ๆ เขาคงรู้แต่แรกแล้วสินะ ว่าข้าหาใช่คนธรรมดาไม่... แม้จะไม่รู้ถึงรายละเอียดว่าข้าเป็นอะไรก็ตามเถิด--

แล้วยังคาบนี้อีก... เรวีเอลยกคาบที่ได้รับมาขึ้นมาพินิจบ้าง... น้ำหนักคาบ จุดศูนย์ถ่วง ความทนทานของคาบถูกจัดสร้างมาเหมือนจะให้เขาโดยเฉพาะ

ที่สำคัญที่สุดคือ ประการหลังสุด ความทนทานของคาบ หากเป็นคาบเนื้อดีเล่มนี้แล้วละก็... เขาถ่ายถอดพลังเวทเข้าไปได้เต็มที่โดยไม่ต้องเกรงว่ามันจะแตกหักเสียหายเลย

--ได้จังหวะเหมาะสมจริง ๆ...--

ด้วยอาวุธที่จะกลายเป็นอาวุธเวทเฉกเช่นกับคาบคู่พิฆาตมารของเซเลส เขาไปพบริสทิลด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมได้แล้ว หากแต่ ก่อนไปหานาง... เขาต้องไปพบเคออสก่อนอีกครั้ง เพื่อความหวังที่ริบหรี่เกี่ยวกับลูน่า

เขาหันหน้าไปสบตาบิรวารเวทของตน แล้วร่างของทั้งสองก็หายลับไปจากบริเวณนั้น

...

เคออสไม่อยู่!

เรวีเอลทำเสียงจิกปากอย่างไม่สบอารมณ์ คนสำคัญที่อยากพบกลับไม่อยู่ในจังหวะนี้เสียได้ ที่จริงก็มีกลางบอกเหตุอยู่แล้ว เพราะตอนเดินข้ามลำธารมายังบ้านของเคออส เขาไม่พบแม้แต่เงาของสัตว์เสก “นาง” นั้น ที่มักจะขึ้นรอต้อนรับเขาอยู่ตามคำสั่งของนายซึ่งก็รับรู้การมาเยือนของเขาได้ในทันทีที่เขาล่วงเข้ามาในดินแดนแห่งเคออสเช่นกัน

อสูรชุดดำหันรีหันขวาง ห้องรับแขกนี้ยังคงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนครั้งก่อน เต็มไปด้วยกองหนังสือระเกะระกะเต็มพื้น แต่ นี่ยังไม่ใช่หนังสือทั้งหมดของเคออส... เพราะถึงอย่างไรนี่ก็เป็นห้องรับแขก

จริงสิ ถ้าเป็นห้องหนังสือของเคออสเล่า? บางทีเขาอาจจะอยู่ที่นั่นก็ได้

เท่าไรเท่าความคิด เขาสาวเท้าไปตามระเบียบบ้าน ตรงไปยังห้องดังกล่าวทันที โดยมีลูน่าเดินตามไปเช่นปกติ

ห้องหนังสือของเคออส ที่เขาเองก็เคยมีโอกาสเข้ามาเพียงครั้งเดียวเมื่อนานมาแล้ว มีหนังสือเต็มชั้นนับหลายสิบชั้น ทั้งยังมีอุปกรณ์แปลก ๆ มากมายที่เขาไม่เคยสนใจจะทำความรู้จัก หากแต่ ณ ห้องนี้ ก็ไม่มีแม้แต่เงาของเจ้าของบ้าน

“หือ?!!”

มุมหนึ่งของห้องซึ่งเป็น โต๊ะเขียนหนังสือ เขารู้สึก ได้ถึงบางอย่างที่ผิดปกติ

เมื่อเดินเข้าไปด้านหลัง โต๊ะจึงเห็นว่า ตำแหน่งที่เป็นเก้าอี้ นั้น ได้เก้าอี้มีช่องลับช่องหนึ่งอยู่

เรวิเอลซึ่งใจเพียง ไม่นานก็ตัดสินใจเลื่อนเก้าอี้ ออก แล้วพาตัวเอง ไต่บันไดลง ไปในช่องลับนั้นทันที แน่ใจว่า บริเวณเวท ของเขาตามลงไปด้วย

--เคออสอยู่ในนี้หรือ? เขาสร้างช่องลับนี้ไว้ทำไม?--

สุดบันไดที่ไต่ลง เป็นห้องแคบ ๆ ผนังด้านหนึ่งเป็นประตูเหล็กที่ปิดสนิท ในห้องนั้นจัดวาง โต๊ะไว้สามตัว แต่ละตัวมีกล่อง สีเหลี่ยมวางอยู่ เรวิเอลลองเดินไปหน้าโต๊ะตัวหนึ่ง เพ่งมองกล่องสีเหลี่ยมบน โต๊ะซึ่งมีแผ่นกระจกฝังอยู่บนหน้าหนึ่งของ กล่องสีเหลี่ยมที่หันออกมา

--นี่มัน...--

เขาหลับตาลงเพื่อพยายามดึงความทรงจำออกมา ใจ... ครั้งหนึ่ง นาน...นานมากแล้ว เขาเคยเห็นสิ่งนี้ และเขาเชื่อมั่นเป็นด้วย!

มือข้างหนึ่งยื่นออกไปยัง ใ้หน้ากระจกนั้น แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เรวิเอลผละไปทดลองอย่างเดียวกันที่อีก โต๊ะหนึ่งทันที

กระจกนั้นเกิดแสงสว่างขึ้น แล้วกระพริบเปลี่ยนสีไปมาหลายสี สุดท้ายมีข้อความเขียนด้วยตัวอักษรบางอย่างปรากฏบน กระจก พร้อมมีเสียงดังห้วน ๆ ออกมาเป็นคำ ๆ ว่า

“สแกนลายมือเสร็จแล้ว ยืนยันว่าเป็นผู้เกี่ยวข้องกับอาร์หนึ่ง (R-1) ปลดล็อกประตูได้”

“?!!!”

เรวิเอลขมวดคิ้วขณะที่เพ่งมองข้อความบนกระจกนั้นอย่างตกตะลึง ความทรงจำบางอย่างกลับคืนมา เขาอ่านข้อความเหล่านั้น ออก!!!

คลิก! ตู้ด ๆ ๆ

เสียงอีกสองเสียงดังมาจากเบื้องหลัง เมื่อหัน ไปก็พบว่าเสียงคลิกมาจากประตูเหล็กนั้น กับเสียงตู้ดดังมาจากกล่องใบสุดท้าย ที่วางบน โต๊ะอีกตัวหนึ่ง บัดนี้เขานึกออกแล้วว่ากล่องสีเหลี่ยมนั้นเรียกว่า...

--คอมพิวเตอร์!!!--

บทที่สิบสอง ความจริง

บนกระจกที่ฝังอยู่ด้านหน้าของสิ่งที่เรียกว่า “คอมพิวเตอร์” ปรากฏมีข้อความขึ้นเต็มแผ่น แต่ที่เด่นที่สุด ดึงให้สายตาของ เรวิเอลเคลื่อนไปหยุดอยู่ คือ กรอบสี่เหลี่ยมที่อยู่กลางแผ่นกระจก ซึ่งล้อมรอบข้อความอะไรบางอย่างอยู่

พญามารหนุ่มอ่านข้อความนั้นทันที

ผลการถอดรหัสเสร็จสิ้นแล้ว รหัสผ่านคือ 20500909

เขานิ่งคิดเพียงใจเดียวก็ได้ข้อสรุปว่า ก่อนที่เขาไปที่นี้ คอมพิวเตอร์เครื่องนี้คงกำลังทำงานอะไรค้างอยู่ และกรอบสี่เหลี่ยมกลางกระจกนั้น คือ ผลของการทำงานนั้น

--รหัสผ่าน... ของอะไรหรือ?...--

แน่นอนถามตัวเองไปก็ไม่ได้คำตอบขึ้นมา แต่อย่างน้อยตอนนี้เขานึกออกอีกอย่างว่า เจ้ากระจกที่ติดอยู่ด้านหน้าคอมพิวเตอร์นี้ เรียกว่าจอภาพ ซึ่งมันเป็นทั้งอุปกรณ์แสดงผลและอุปกรณ์รับคำสั่งในตัวเดียวกัน

เรวิเอลหันรีหันขวางสองสามที ในที่สุดก็ตัดสินใจก้าวไปยืนหน้าประตูที่มีอยู่บานเดียวในห้องนั้น

พลันที่เอื้อมมือไปสัมผัสสราวประตู เขาก็รับรู้ได้ทันทีว่าประตูนี้ไม่ใช่ประตูธรรมดา หากแต่เป็น

--ประตูมิติ?!!!--

บัดนี้ประตูมิติบานนี้ได้ปลดล็อกออกเรียบร้อยแล้วนับตั้งแต่เขา “สแกนลายมือ” ที่คอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่งแล้ว เรวิเอลตัดสินใจโยกราวประตูนั้นครั้งหนึ่ง บานประตูก็เลื่อนออกไปด้านข้างทันที เปิดให้เห็นช่องสี่เหลี่ยมมืดสนิทปรากฏขึ้น

นี่เป็นธรรมชาติของประตูมิติที่เรวิเอลเองก็คุ้นเคยดี เขาจึงมิได้แปลกใจแต่อย่างใด คงสาวเท้าเข้าไปในความมืดมิดนั้น

เดินไปเพียงสองก้าว เขาก็หลุดพ้นจากประตูมิติ และพบว่าตนเองมาอยู่ในสถานที่ใหม่... สถานที่ที่คงไกลจากเดิมลิบลิบทีเดียว

เขารับรู้ถึงการปรากฏตัวของภู่นาเบียงหลังเขา พร้อม ๆ กับที่เปลวรัศมีร้อนฉ่าพุ่งเข้าปะทะร่าง เสียงครี๊ดคราดดังขึ้นรอบกายเป็นระยะ ๆ รอบตัวของเขาดำมืดไปด้วย หิน หิน และหิน มันเป็นโพรงได้ดึกลึกที่มีแต่จะง่อนหิน บางบริเวณก็เป็นหุบเหว และลึกลงไปเบื้องล่าง คือ หินหลอมเหลว หรือที่เขาว่าครั้งหนึ่งมนุษย์เคยเรียกมันว่า ลาวาเหลวหรือแมกม่า หินหลอมเหลวเหล่านี้มีสีส้มออกเหลืองอันแสดงถึงอุณหภูมิอันสูงลิบของมันเป็นอย่างดี และรังสีที่แผ่ออกมาทำให้สถานที่นี้มีความสว่างอยู่บ้าง แม้จะเป็นโพรงได้ดึกลึกขนาดใหญ่

--ได้ปล่องภูเขาไฟหรือไม่?...--

เขาไม่มีข้อสรุปอื่นสำหรับสถานที่ที่ตนยืนอยู่ขณะนี้

--เคอส... มาทำอะไรที่นี่นะ?--

ทางขวามือมีเส้นทางปูด้วยหินสายหนึ่ง ทอดไปตามไหล่ผา ด้านขวามือของเส้นทางนั้นเป็นผาหินสูงชัน ด้านซ้ายคือทะเลของหินหลอมเหลว

ไม่มีเส้นทางอื่นอีก เรวีเอลตัดสินใจออกเดินไปตามทางนั้นทันที แต่ก่อนอื่นเขาล้วงเข็มสั้วสูรออกมา เสกเป็นสุนัขเสกก่อน

ดีที่เจ้าสั้วเสกของเขาเป็นธาตุไฟ ดังนั้นมันจึงอยู่ในสถานที่นี้ได้โดยไม่มีปัญหา ในขณะที่เขากับสุนัขต้องแบ่งพลังเวทส่วนหนึ่งมาคุ้มครองกายไว้

เพียงเดินห่างจากที่เดิมไม่กี่ก้าว พวกเขาก็เผชิญกับการโจมตีของสั้วสูรระลอกแรก

พวกมันเป็นสั้วสูรในธาตุไฟทั้งหมดสมกับที่มีชีวิตอยู่ในปล่องภูเขาไฟแห่งนี้ เรวีเอลส่งกระแสจิตสั่งสุนัขเสกให้ถลาเข้าขย้ำสั้วเสกตัวหนึ่งที่ลอยอยู่กลางอากาศทันที เจ้าตัวนั้นมีลักษณะเหมือนหินสีขาวบาง ๆ ที่ลอยพลิวอยู่เหนือพื้นดิน เรวีเอลตระหนักได้ทันทีว่า มันมีพลังเวทสูงมาก แต่ก็บอบบางมากเช่นกัน... แต่ด้วยพลังเวทที่เป็นฤทธิ์เพลิงเหมือนกัน สุนัขเสกของเขาจะไม่เป็นอันตรายมากและจะล้มมันได้แน่

ส่วนเขากับบริวารเวทของตนแยกย้ายกันเข้ารับมือสั้วสูรอีกสองตนที่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์แต่มีผิวกายเป็นเกล็ดหนา ประคองเสื่อกระษัตริย์ชาติ มีเล็บยาวแหลมคมเป็นอาวุธ และฟันไฟจากปากได้

นี่เป็นครั้งแรกที่สุนัขออกศึกเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขา การเคลื่อนไหวของเธอจะคล่องแคล่วว่องไว... ไวกว่าเขาผู้เป็นนายเสียอีก ทำให้เรวีเอลคลายใจไปเปลาะหนึ่ง

แคว่ก!

ขณะที่สุนัขเสกของเขาใช้ขลุ่ยเล็บของตนฉีกสั้วสูรคู่ต่อสู้เป็นริ้ว ๆ คาบของเรวีเอลก็พินร่างคู่ต่อสู้ของตนเป็นสองซีก ไล่เลียบกับที่หอกของสุนัขแทงทะลุอกของสั้วสูรตนสุดท้าย แล้วเหยียดมันกระเด็นลงไปบนทะเลหินหลอมเหลว

การเดินทางในปล่องภูเขาไฟเพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น

...

เวลาล่วงเลยไป ขณะที่โลกภายนอก...ที่หมู่บ้านแอลกิสคงเข้าสู่ยามเย็นแล้ว คณะของเรวีเอลก็บรรลุดังภูเขาใหญ่แห่งหนึ่ง

พลันที่เข้าไปในคูหาชั้น อสุรกายหนุ่มก็รับรู้ถึงความพิเศษของมัน... ความร้อนจากเบื้องนอกไม่กล้ากรายเข้ามาในคูหาชั้นเลย ประคองมีกำแพงที่มองไม่เห็นกั้นความร้อนเอาไว้

ลึกเข้าไป มีคอมพิวเตอร์อีกหนึ่งเครื่อง จักรวางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง

เรวีเอลเดินเข้าไปหน้าเครื่อง แล้วยกมือขึ้นจ่อหน้าจอคอมพิวเตอร์นั้น

ผู้ใด ๆ ๆ

เสียงทำงานดังขึ้น หน้าจอสว่างวาบขึ้นคราหนึ่ง แล้วปรากฏเป็นรายการคำสั่งให้เลือก

เขาเลือกคำสั่งแรก มีเสียงดัง บีบ เดือนออกมาว่าคำสั่งนี้ไม่ทำงาน จึงลองเลือกคำสั่งต่อไป

คำสั่ง แสดงปุ่มบันทึกโครงการอาวุธชีวะ

หน้าจอกะพริบสว่างคราหนึ่ง ก่อนจะกลายเป็นสีดำมืด แล้วเริ่มปรากฏข้อความขึ้นมาทีละบรรทัด ไล่จากด้านบนของจอภาพสู่ด้านล่าง เมื่อเต็มจอ ภาพบนจอก็เลื่อนขึ้นไปหนึ่งบรรทัด แล้วปรากฏข้อความใหม่ที่ด้านล่างสุดแทน เป็นเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดข้อความจาก “บันทึก” ของอะไรบางอย่าง

อะไรบางอย่างที่ทำให้คนอ่าน- เรวิเอล- ต้องตกตะลึง แล้วขiongอ่านตาไม่กะพริบ

เดือน 10 ปี X2049

ในที่สุด ต้นแบบของอาวุธชีวะทั้งสามตัวก็เสร็จสมบูรณ์ออกจากหลอดเพาะเลี้ยงจนได้ พวกเราตั้งชื่อตามรหัสให้พวกมันว่า อาร์หนึ่ง (R-1) อาร์สอง (R-2) และซี (C) ตามลำดับ

งานชิ้นแรก คือ ดูแลและควบคุมสภาพให้พวกมันมีความเสถียรมากที่สุด อาวุธชีวะที่จะเป็นความหวังสุดท้าย เป็นไม้ตายสุดท้ายของพวกเราในการล้มล้างจักรวรรดิที่บ้าอำนาจนั้น

เดือน 11 ปี X2049

อาร์หนึ่งกับอาร์สองดูจะมีเสถียรภาพดี ขณะที่ซีอยู่ในสภาวะไม่เสถียรเป็นอย่างมาก อาจจะล้มเหลวได้ทุกเมื่อ

ในขั้นนี้พวกเราได้แต่ละเลยซีไว้ก่อน และเร่งพัฒนาอาร์หนึ่งกับอาร์สอง

เดือน 12 ปี X2049

อาร์หนึ่งแสดงพัฒนาการที่รวดเร็วมาก และเสถียรมากจนไม่ต้องกังวลอะไรอีกแล้ว ผลการทดสอบไอคิว แสดงปัญญาที่สูงเป็นที่น่าพอใจ อีกทั้งสัญชาตญาณในการต่อสู้ก็สูงมากด้วย

อาร์สองมีพัฒนาการแบบเรียบ ๆ อยู่ในการคาดคะเนของพวกเราทุกประการ ราบเรียบเกินไปจนพวกเราบางคนกังวลว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของอาการไม่เสถียรหรือเปล่า?

เดือน 1 ปี X2050

ปีใหม่ และข่าวดี เบื้องบนแสดงความพอใจกับรายงานของอาร์หนึ่งและอาร์สองที่ได้รับ จึงอนุมัติงบประมาณสุดท้ายมาให้ พวกเราต่างตระหนักดีว่า นี่เป็นการคืนรันครั้งสุดท้ายของประเทศเราแล้ว โลกภายนอก ทักษะของจักรวรรดิเอมารีเก็บชนะทุกสนามรบ และรุกคืบกองทัพพันธมิตรของพวกเราเข้ามาทุกที เวลาคงเหลืออีกไม่มาก จะขอมสวามิภักดิ์ หรือ ขอมล่มสลาย?

ซีเริ่มมีเสถียรภาพมากขึ้น ผลการทดสอบไอคิว ทำให้พวกเราตกใจ มันมีไอคิวสูงกว่าอัจฉริยะคนใด ๆ ที่เคยอุบัติมา

เดือน 2 ปี X2050

เบื้องบนระงับการทำลายซีทิ้งตามคาด

อาร์หนึ่งและอาร์สองพัฒนาการต่อสู้ได้ฉับเป็นที่น่าสนใจ อีกด้านหนึ่งโปรเจกต์ (V-Project) ที่ดำเนินงานคู่ขนานมา กับโปรเจกต์ของเราก็อารงานมาว่า ประสบผลสำเร็จในการสร้างเชื้อไวรัสแล้ว

เดือน 3 ปี X2050

พวกเราทดลองติดตั้งโปรแกรมให้กับอาร์หนึ่งและอาร์สอง ดูเหมือนว่าต้องใช้เวลานานทีเดียว กว่าพวกมันทั้งสองจะเข้ากับ โปรแกรมดังกล่าวได้ โปรแกรมคำสั่งชนิดฝังตัวในหน่วยความจำ และจะทำงานเมื่อพบสิ่งเร้า... สิ่งเร้าดังกล่าวคือ มนุษย์ นั่นเอง

ซีเริ่มมีพัฒนาการมากขึ้น สำหรับซี ดูเหมือนพลจะกำลัง และการควบคุมพลังจิตจะดูค่อย หากแต่ปัญญาที่สูงล้ำของมันทำให้ พวกเราอดคิดไม่ได้ว่า น่าจะมีวิธีการใช้ประโยชน์จากมันได้ดีกว่านี้

เดือน 5 ปี X2050

ในที่สุดสมองของอาร์หนึ่งและอาร์สองก็กลับสู่สภาวะปกติ โปรแกรมฝังตัวในส่วนลึกของสมองเรียบร้อยสมบูรณ์แล้ว ขึ้นต่อไปคือ ฉีดเชื้อไวรัสเข้าสู่ร่างกายทั้งสอง เชื้อไวรัสที่เพิ่งพัฒนาสำเร็จสด ๆ ร้อน ๆ จากโปรเจกต์อื่นนี้ เมื่ออยู่ในร่าง ของพาหะจะไม่แสดงอาการใด ๆ นอกจากเสริมสร้างสมรรถภาพของพาหะให้สูงขึ้น แต่เมื่อถูกถ่ายเทเข้าร่างกายของเหยื่อ จะเกิดปฏิกิริยาต่อต้านทางชีวะ ทำให้เหยื่อตายทันที

ในกรณีที่เหยื่อมีอินสัที่เหมาะสม เหยื่อจะไม่ตายแต่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพแทน และเชื้อไวรัสจะเข้าสู่สมองเหยื่อ และ หากทำลายสมองสำเร็จเหยื่อจะตกเป็นตุ๊กตาเดินได้ที่ถูกบงการด้วยคลื่นสมองของผู้ฝังเชื้อเข้าร่างกายเหยื่อ แต่หากไวรัส ทำลายสมองไม่สำเร็จ ก็จะทำให้โปรแกรมสำเนาเอาไว้ในสมองเหยื่ออยู่ดี ทำให้เป็นพาหะรุ่นต่อไป

และนี่ต่างหาก คือ อาวุธชีวะของพวกเรา จากการคำนวณ หลังจากปล่อยอาวุธชีวะทั้ง “สอง” นี้เข้าสู่ที่หมาย อีกหนึ่งเดือน ให้หลัง ก็จะไม่มีการรอดที่ชั่วร้ายนี้อยู่ในแผนที่โลกอีกต่อไป

เดือน 6 ปี X2050

เชื้อไวรัสเจริญเติบโตในร่างของอาร์หนึ่งและอาร์สอง การพัฒนาขั้นสุดท้ายของทั้งสองก็เป็นอย่างน่าพอใจ อย่างไรก็ตาม ผลการทดสอบสมรรถนะของอาร์หนึ่งเหนือกว่าอาร์สองเล็กน้อยในทุก ๆ ด้าน

เบื้องบนแสดงความพอใจต่อผลทดสอบ ถึงกับเปรยว่า ได้อาร์หนึ่งหรืออาร์สองเพียงตัวเดียวไปใช้ในสนามรบสักแห่งก็น่า จะชนะทัพอัจฉริยะได้แล้ว

หากแต่พวกเราทุกคนย่อมตระหนักดีว่า การชนะเพียงสนามรบเดียวไม่กระเทือนต่อแสนยานุภาพของจักรวรรดิแห่งนั้นเลย แม้แต่น้อย โลกภายนอกตอนนี้ ประเทศพันธมิตรหลายประเทศยอมตัวเป็นรัฐใต้การปกครองของจักรวรรดิเอมารีก็ได้ เรียบร้อยแล้ว มีบางประเทศที่ไม่ยอม ก็ถูกทำลายล้างอย่างโหดเหี้ยม สนามรบเริ่มตีวงแค้นเข้ามาหาประเทศเราทุกขณะ

อีกทางหนึ่ง ซีพัฒนาตัวได้เร็วอย่างน่าแปลกใจ พวกเราจึงตัดสินใจป้อนโปรแกรมให้ซี และฉีดเชื้อไวรัสให้ด้วยในคราวเดียวกัน

เดือน 8 ปี X2050

ในที่สุด แผนปฏิบัติการของอาร์หนึ่งกับอาร์สองที่พร้อมสมบูรณ์แล้ว ก็ถูกลงมติให้ผ่าน หลังจากมีการแก้มาหลายรอบ และเบื้องบนเห็นชอบซื้ออย่างเป็นทางการที่พวกเราตั้งให้อาวุธชีวะทั้งสาม

อาร์หนึ่ง- เรวิเอล (Reviel)

อาร์สอง-ริสทิล (Ristil)

ซี-เคออส (Chaos)

อนึ่ง ซีหรือเคออส แสดงความสามารถในการทำลายล้างที่สูงจนไม่น่าเชื่อ ในการทดสอบคราวหนึ่ง เมื่อมันทำลายทหารหุ่นเกลี้ยงทั้งสนาม อีกทั้งยังทำลายอุปกรณ์บันทึกภาพและเสียงที่อยู่รอบสนามจนหมด ทำให้เราใจปริศนาไม่ได้ว่า ทำไมเคออส จึงแสดงผลงานเช่นนั้นได้ ทั้งที่เรวิเอลและริสทิลเองไม่เคยทำได้เช่นนั้นมาก่อน

อย่างไรก็ตาม เบื้องบนตัดสินใจไม่ให้ความสำคัญกับผลการทดสอบครั้งนั้น ด้วยเหตุผลว่า เป็นเหตุการณ์ที่ไม่เกิดซ้ำอีก

ข้อความจบเพียงนั้น

เรวิเอลยืนนิ่งเหมือนหุ่น เขารู้สึกเหมือนพื้นที่ดินเหยียบอยู่ว่างเปล่า จนตัวเองหลุดลอยไปในห้วงมหรณพ ลอยแว้งคว้างไร้จุดหมาย ความรู้สึกเปล่าเปลี่ยว ไร้ค่า สูญเปล่า เข้าจับกุมจิตใจอย่างหนาแน่น

เหตุการณ์ต่อจากในบันทึก... เขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ก่อนที่ประเทศที่ให้กำเนิดอาวุธชีวะทั้งสามจะทันได้ใช้อาวุธสุดท้ายนั้น ประเทศพันธมิตรอีกสองประเทศตัดสินใจใช้อาวุธสุดท้ายของพวกเขาเช่นกัน ถล่มแลกหมัดกับจักรวรรดิเอมารีอย่างบ้าเลือด

อาวุธที่ว่า คือ อาวุธปรมาณู หรือ ที่สมัยนั้นเรียกว่า อาวุธนิวเคลียร์

โลกส่วนใหญ่ถูกทำลายล้าง ตกอยู่ใต้เปลวไฟจากอำนาจปรมาณู ไม่มีจักรวรรดิอีกต่อไป... และไม่มีประเทศใด ๆ อีกต่อไปด้วยเช่นกัน

หลังจากผ่านยุคของหิมะปรมาณู (ฝอยละอองสีขาว ที่โปรยปลิวจากปากฟาอย่างไม่ขาดสายประจุหิมะ อันเป็นผลข้างเคียงจากการทำลายล้างด้วยอาวุธปรมาณู) และฝนกรดที่กินเวลานับหลายร้อยปี มนุษย์ที่เหลือรอดชีวิตอยู่นับน้อยนิด ก็เริ่มก่อร่างสร้างตัว สร้างอารยธรรมกันใหม่ แต่มันคงอีกนานกว่าพวกเขาจะกลับสู่ยุคของวิทยาศาสตร์ได้อีก

ผลของรังสีปรมาณูที่ตกค้างในบางดินแดน ทำให้เกิดสัตว์กลายพันธุ์และมนุษย์กลายพันธุ์จำนวนหนึ่ง พวกมันก็เริ่มแพร่พันธุ์ของตนต่อไปเช่นกัน และเป็นที่ยู้อักกัน ในนามเรียกขานว่า “สัตว์อสูร”

คนจำนวนน้อยมาก ๆ ที่มีพลังจิตเริ่มค้นพบวิธีใช้พลังจิตนั้นให้เป็นรูปธรรม ปรากฏออกมาในรูปของสิ่งที่เรียกกันว่า “เวทมนต์” บางที อาจเป็นเพราะการสิ้นสุดยุคของวิทยาศาสตร์ทำให้มนุษย์อยู่ใกล้กับธรรมชาติมากขึ้น- ตั้งแต่เกิดจนตายก็ได้ จึงทำให้การพัฒนาเวทมนต์เหล่านี้เกิดขึ้นมาได้

ส่วนพวกเขาทั้งสามแล้ว?... หลังจากหลับไหลไปนาน ก็ฟื้นขึ้นและแยกย้ายกันไป

เรวีเอลจำความได้แล้วว่า เขาเดินผ่านทะเลทรายเว้งร้างสุดลูกหูลูกตา อันเป็นผลพวงจากการทำลายล้างของอาวุธปรมาณู

ในที่สุดเขาก็พบถิ่นฐานของมนุษย์

แล้วคำสั่งที่ฝังอยู่ในหัวของเขาก็ออกฤทธิ์

เขาฆ่า ฆ่า และฆ่ามนุษย์ทุกคนที่พบกับความรู้สึกว่า พวกมนุษย์คือเหยื่อของเขา

และเป็นเช่นนั้นมาอีกนานแสนนาน

...

อีกนานที่เดียวกว่าเรวีเอลจะตื่นจากภวังค์ได้

เบื้องหน้าเขา จอคอมพิวเตอร์ยังคงอยู่ ดอกย้าว่าสิ่งที่เขาเห็นไม่ใช่ความฝัน หากแต่เป็นความจริง

ความทรงจำของเขาก็ฟื้นคืนมาก็ยืนยันว่านี่เป็นความจริง

ความจริงที่แสนจะเจ็บปวดและน่าเศร้ายิ่งนัก

แล้ว... เคออสล่ะ? เขาน่าจะมาที่นี่ก่อนแล้ว และค้นพบความจริงเหล่านี้แล้วด้วยเช่นกัน

เรวีเอลใจหายวาบเมื่อคิดถึงประเด็นนี้ เขายื่นมือไปควบคุมคอมพิวเตอร์อย่างร้อนรน หน้าจอคอมพิวเตอร์กลับเป็นรายการคำสั่งอีกครั้ง คราวนี้เขาเลือกคำสั่งสุดท้าย

ปลดล็อกศูนย์ควบคุม

มีกรอบสี่เหลี่ยมขึ้นมา ให้ใส่รหัสผ่าน เรวีเอลคิดเพียงจวบเดี๋ยวก็นึกได้ว่ารหัสนั้นคือ

--วันล้างโลก 20500909--

เสียงตู้กดขึ้น แสดงการยอมรับรหัสผ่าน แล้วลิ้นชักของโต๊ะก็คิดผลึ้งออกมา ภายในมีแผ่นบัตรสีขาว ๆ ขนาดเล็กกว่าฝ่ามือ เล็กน้อยวางอยู่ เรวีเอลหยิบมันขึ้นมา

--การ์ดแม่เหล็กหรือ?--

เขาเดินผละจากคอมพิวเตอร์ เข้าไปด้านในสุดของภูเขา และพบว่ามันมีประตูอีกบานหนึ่ง ช้าง ๆ ประตูมีกลองสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ติดอยู่

พญามารชุดดำขึ้นการ์ดที่ตนได้มาจ่อตรงกลองสี่เหลี่ยมข้างประตูนั้น เสียงหึ่ง ๆ ของการอ่านสัญญาแม่เหล็กดังขึ้น แล้วประตูก็เปิดเลื่อนออกจากกัน

ด้านหลังประตูนั้น เป็นชะง่อนหินที่ยื่นออกไปสู่ใจกลางของทะเลหินหลอมเหลว ความร้อนแรงจากเปลวเพลิงที่ถูกตัดขาดไปนานแล้ว กลับแผ่เข้ามาใหม่

ชะง่อนหินนั้นเดิมคงเป็นตำแหน่งของสถานที่ที่เรียกว่า ศูนย์ควบคุม แต่บัดนี้มันสิ้นสลายไปแล้ว

ที่ปลายสุดของชะง่อนหิน ใครบางคนยืนหันหลังอยู่ มองออกไปยังไอร้อนสีแดงอย่างเหม่อลอย

เรวิเอลและลูน่า รวมทั้งสุนัขเวท ก้าวเข้าไปบนชะง่อนผานั้น

“เรวิเอลหรือ?... ในที่สุดเจ้าก็มาถึงที่นั่นสินะ... ทั้งที่เจ้าเป็นคนที่ไม่ควรมาอย่างที่สุด”

ใครคนนั้นกล่าวขึ้นโดยไม่หันมา แต่เป็นน้ำเสียงของเคออสนั่นเอง

“เคออส...”

“เจ้า... จำทุกอย่างได้แล้วสิ เรวิเอล”

“... หึ จำได้แล้วเป็นอย่างไร เรื่องในอดีต ไม่เกี่ยวกับข้าในขณะนี้แม้แต่นิดเดียว!”

“จริงหรือ?... ก็ที่เจ้าทำลายล้างพวกมนุษย์มาจนบัดนี้นะ มิใช่เพราะผลจากอดีตหรือ?”

“!!!”

เคออสหันหน้ากลับมาพลาฟพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบยากจับความรู้สึกได้

“ที่จริง โปรแกรมคำสั่งนั้นไม่มีผลต่อข้าตั้งแต่แรกแล้ว นั่นคือเหตุผลว่าทำไมข้าไม่กระหายเลือดเหมือนเจ้ากับริสทิล ในทางตรงกันข้ามข้าออกจะชอบพวกมนุษย์ด้วยซ้ำ...”

เรวิเอลนิ่งไม่ตอบอะไร เพราะรู้ว่าเคออสไม่ได้ต้องการคำตอบใดจากเขา ผู้เดินทางมาถึงที่นี่ก่อน พูดต่อไปว่า

“เก้าปีก่อน... ช่วงที่กำลังจะเกิดการปฏิวัติล้มล้างราชวงศ์ของแคว้นนี้... ตอนนั้นเจ้ายังอยู่ในนิทรา คงไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นสินะ...”

ตอนนั้นข้าก็ได้พบกับหญิงสาวชาวมมนุษย์คนหนึ่ง ที่ทำให้ข้าคิดว่าข้ารักนางได้... และนางก็มีใจให้ข้าด้วย แม้รู้ภายหลังว่าข้าคือปิศาจ นางก็มิได้รังเกียจหรือกลัวข้าแต่อย่างไร”

เขาหยุดไปเล็กน้อย จึงพูดด้วยน้ำเสียงที่สูงขึ้น

“นางบอกว่า ข้าก็คือข้า มิใช่ว่า พลันที่นางรู้ว่าข้าไม่ใช่มนุษย์แล้วข้าจะเปลี่ยนไปได้... ในเมื่อข้าไม่เปลี่ยน นางก็ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนตัวเองเช่นกัน”

ผู้เล่าเรื่องแก่นยัมคราหนึ่ง ชับตัวเดินใกล้เข้ามาอีกสองสามก้าว พลังเล่าต่อ

“นางผู้นั้นชื่อ ซิลฟีล เจสเพล และเป็นคนระดับแกนนำของทัพอัศวิน ปีต่อมา การสู้รบขึ้นแตกหักระหว่างคณะปฏิวัติกับ ทัพหลวงของราชาคนก่อนก็เริ่มขึ้น หลายเดือนหลังจากนั้นทัพอัศวินก็ได้ชัยชนะเด็ดขาด สามารถจับตัวราชาและพวกขุนนางชั้นสูงมาสำเร็จโทษได้

“หากแต่ ในการศึกครั้งสุดท้ายที่วังหลวง สหายของซิลฟีล นามว่า ทิฟฟาน เฟาน์ดริซึ่งเป็นกำลังสำคัญของทัพอัศวินก็เสียชีวิตในการสู้รบครั้งนั้น... อีกสองเดือนต่อมา ซิลฟีลก็ต้องโทษ ด้วยข้อหาคบกับปิศาจแวมไพร์ นางถูกตัดสินประหารโดยการเผาทั้งเป็น...”

“ทำไมเจ้าไม่ช่วยนาง?”

อสุรกายพูดคำชัดขึ้นทันที

“ข้าเคยเข้าไปหานางถึงในที่คุมขังแล้ว แต่นางปฏิเสธความช่วยเหลือของข้า บอกว่า นางไม่สามารถที่จะแหกกฎระเบียบของสังคมที่นางเป็นคนตั้งขึ้นมาได้ หลังล้มระบอบราชา หรือที่นางเรียกว่าระบอบเผด็จการทรราชย์ลง พวกนางก็ปกครองแคว้นนี้ด้วยระบอบกษัตริย์ไทย ภายใต้กฎหมายสูงสุด ดังนั้นนางจะทำให้กฎหมายนั้นเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลงไม่ได้... หนึ่งในกฎหมายที่ว่า คือ ห้ามติดต่อบทบาทกับมนุษย์ที่อาจจะเป็นภัยต่อสังคมมนุษย์ได้... โดยเฉพาะพวกแวมไพร์”

เขาหยุดตรงนี้อึดใจหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อ

“แต่นางหาวิธีไม่ หลังจากนางตายแล้ว ข้ากลับสืบได้ว่า ที่แท้ พวกมนุษย์ผู้ชาญที่ริษยาผู้หญิงที่คิดเกินกว่าตน วางแผนไว้แต่ต้นแล้ว การศึกที่วังหลวง ทิฟฟานสหายรักของนางถูกส่งไปบุกในด้านที่ทัพอัสวินที่แข็งแกร่งที่สุดของทัพหลวงรอดต้อนรับอยู่แล้ว... ส่วนนาง... ความลับเรื่องนางกับข้าถูกพวกสายสืบขุดคุ้ยขึ้นมาจนเป็นข้ออ้างในการประหารนางได้... ทันทีที่ข้ารู้ความจริงนี้ ข้าแทบอยากจะทำลายประเทศนี้ให้ล่มสลายไปด้วยมือของข้าเอง...แต่ ซิลฟีล...สัตว์เสกของข้ากลับห้ามข้าไว้ ไม่นึกเลยว่า เจตนารมณ์อันดีงามของหญิงสาวตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งจะเข้มแข็งปานนี้ แม้กลายเป็นเจ้ากระดูกแล้ว ก็ยังไม่สลายไป...”

“... เจ้า... เล่าเรื่องนี้ให้ข้าฟังทำไม?”

เรวีเอลถามขึ้นในที่สุด

เคออสยกมือขึ้นขยับแว่นตาครั้งหนึ่ง ก่อนตอบว่า

“นั่นสินะ... ข้าคง... อยากให้ใครสักคนช่วยรับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นกรรมัง... อยากให้เขาบอกข้าว่า ที่ผ่านมาก็แต่ความฝันอันเลื่อนลอย...เท่านั้นเอง”

“...”

เรวีเอลพูดอะไรไม่ออก เขาเองก็ยังสับสนอยู่กับความจริงเกี่ยวกับตัวเองที่เพิ่งรับรู้มา

“หากใครสักคนกำลังฝันอยู่ วิธีที่จะหนีจากความฝันนั้น คืออะไรรู้ไหม?... ตื่นขึ้นไงเล่า ตื่น”

เคออสพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่เศร้าสร้อย

ส่วนด้านพละกำลังนั้นทั้งสองฝ่ายมีพอ ๆ กัน ในขณะที่ความว่องไว ฝ่ายมัจจุราชดูจะเหนือกว่าเล็กน้อย

เปรี้ยง เปรี้ยง เปรี้ยง

ดาบของทั้งสองฝ่ายตรงเข้าปะทะกันอีกอย่างรุนแรง พลั้งเวทและกำลังกายของทั้งสองฝ่ายถูกถ่ายทอดเข้าบดขยี้กันอย่างดุเดือดในการปะทะแต่ละครั้ง

สัตว์เสกของเรวิเอลขึ้นนั่ง เจ้านายของมัน ไม่มีโอกาสแม้แต่น้อยนิดที่จะแบ่งสมาธิมาควบคุมมันเสียแล้ว

ในขณะที่ลูน่า ซึ่งเคลื่อนไหวได้อิสระด้วยสัญชาตญาณของตนเอง จับตามองการต่อสู้ของทั้งสองฝ่ายอย่างใกล้ชิด และในจังหวะที่เธอหาช่องว่างที่ตนจะแทรกเข้าไปในวงต่อสู้ได้นั้นเอง

แวบ!

ร่างสีขาวอีกร่างหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้น... ซิลฟีลนั่นเอง

บริวารเวทของเรวิเอลหันสายตาไปมองผู้มาใหม่ด้วยแววตาที่ว่างเปล่า หากแต่เธอก็ยังรับรู้ว่ ในเมื่อตัวเองยังคิดเข้าไปช่วยเจ้านาย สัตว์เสกของอีกฝ่ายย่อมคิดได้เช่นกัน- สัตว์เสกซิลฟีลที่พิเศษอยู่นอกกฎเกณฑ์ของสัตว์เสก

ปลายหอกของลูน่าพุ่งเข้าหาทรวงอกของซิลฟีลในทันที หากแต่ก่อนมันจะได้ทันถึงเป้าหมาย ร่างในชุดขาวนั้นก็เลื่อนหายไปจากคลองจิกยูเสียก่อน

เด็กสาวผมแดงยังตัวเองไว้ มองไปอีกด้านหนึ่งก็พบ...

ร่างของซิลฟีลถูกแสงสว่างสีนวลห่อหุ้มไว้ ปีกนางฟ้าสีขาวแผ่ออกจากด้านหลังของลำตัว ดาบคู่ปรากฏขึ้นในมือทั้งสองของเธอ

ร่างของผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นหญิงชวามนุษย์ทั้งคู่พุ่งเข้าหากัน อีกปริบทาหนึ่งหลังจากนั้น เสียงโลหะกระทบกันก็ดังลั่นขึ้นถี่ ๆ ไม่ขาดสาย

บทที่สิบสาม อวสาน

การต่อสู้ทั้งสองคู่ดำเนินไปอย่างดุเดือดและสูสี เคออสเหนือกว่าเรวีเอลทั้งในด้านพลังและความเร็วก็จริง แต่ประสบการณ์การต่อสู้ที่เรวีเอลเหนือกว่า ดังนั้นถึงแม้ว่าฝ่ายแรกจะชิงเป็นฝ่ายรุกใล่อยู่ตลอดเวลาโดยอาศัยความเร็วที่เหนือกว่าอีกฝ่ายหนึ่งกลับอาศัยการเคลื่อนไหวที่น้อยที่สุดตั้งรับการโจมตี คาบของทั้งสองฝ่ายกระแทกเข้าหากันอย่างดุเดือดหลายสิบจนกระทั่งเป็นหลายร้อยครั้ง และส่งเสียงดังสะเทือนลั่นทุกครั้ง... คาบที่ต่างฝ่ายต่างอัดพลังเวทใส่ลงไปอย่างไม่ต้องยั้งมือ นับว่าเรวีเอลได้คาบชั้นยอดจากเทพแห่งศาสตราวุธจักรวาลโดยแท้ หากไม่แล้วคาบนั้นคงแตกหักสะบั้นไปตั้งแต่ช่วงแรกของการต่อสู้

อีกด้านหนึ่งการต่อสู้ระหว่างบริวารเวทกับสัตว์เสกชนิดพิเศษก็ดำเนินไปอย่างเข้มข้นเช่นกัน คู่นี้เป็นการประลองระหว่างความเร็วโดยแท้ ด้วยพลังกำลังของทั้งสองฝ่ายมิได้มีอยู่อย่างมหาศาลเช่นต้นสายแวมไพร์ทั้งสอง จึงต่างชดเชยด้วยความเร็ว และต่างก็ยังไม่มีการไต่พลีงพลังต่อกัน

ในจังหวะหนึ่ง ขณะที่พญามารเหวี่ยงดาบใส่เทพบุตรแห่งความตาย และถูกฝ่ายหลังใช้ดาบกันไว้ได้นั่นเอง เขาพลิกดาบคราหนึ่ง และพลันบังเกิดแสงสีดาพุ่งจากใบดาบเข้าใส่เคออสอย่างจัง

“!!!”

นี่เป็นกลยุทธ์หนึ่งที่เรวีเอลได้จากประสบการณ์การต่อสู้ของตนเอง หากใช้เวทโจมตี จำต้องมีการท่องคาถาและรวบรวมพลังจิตก่อน อันทำให้คู่ต่อสู้รู้ตัวและรับมือได้ทัน แต่ด้วยวิธีนี้ ในระหว่างที่คู่ต่อสู้ตัวอาวุธ เขาหลบท่องคาถาไปพลางทีละคำ ๆ จนสมบูรณ์แล้วจึงรื้อเรียงเวทนั้นขึ้น อาศัยดาบเป็นพาหะ ส่งเวทนั้นสู่คู่ต่อสู้ในระยะประชิด

เคออสซึ่งต้องเวทเข้าเต็ม ๆ ฝั่งไป แล้วรวบรวมพลังเวทขึ้นมาคุ้มครองกายใหม่ เรวีเอลอาศัยจังหวะนี้เป็นฝ่ายบุกบ้าง แต่ก็เพียงชั่วครู่ก่อนที่เขาจะถูกกลยุทธ์เดียวกันเข้าให้บ้าง

แสงสีขาวพุ่งจากใบดาบของเคออสเข้าใส่พญามารชุดดำอย่างจัง ร่างของฝ่ายหลังเซถอยหลังไปสองสามก้าว พลางนึกถึงในใจว่า เพียงใช้กลยุทธ์นี้ครั้งเดียว “มัจจุราช” ถึงกับเลียนแบบได้เลยหรือนี่... ระดับปัญญาของเคออสไม่ธรรมดาจริง ๆ

เรวีเอลพลิกเอากลยุทธ์อื่น ๆ ออกมาใช้อีก แต่ทุกครั้งแม้สำเร็จ เขาก็ต้องถูกฝ่ายตรงข้ามเลียนแบบกลยุทธ์และย้อนกลับมาใช้กับตนทุกคราวไป จนต่างฝ่ายต่างได้รับบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน

หากปล่อยเนิ่นนานกว่านี้ ความปราชัยจะตกเป็นของเรวีเอลอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยมีพลังเวทที่น้อยกว่าจึงยืนระยะยาวในการต่อสู้ที่ดุเดือด อาศัยพลังกำลังเข้าห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด แต่แท้จริงแล้ว- อาศัยพลังเวทเป็นหลักนี้ไม่ได้

หมอกสีดำก่อตัวขึ้นรอบกายพญามาร ก่อนจะแผ่ตัวเข้าปกคลุมบริเวณกว้างขึ้นอย่างรวดเร็ว เคออสส่ายยิ้ม ด้วยถึงแม้หมอกนี้จะทำให้เขามองไม่เห็น แต่ในการต่อสู้เขาหาจำเป็นต้องใช้เพียงสายตาในการจับการเคลื่อนไหวของศัตรูไม่ เขาใช้ “ใจ” ต่างหาก

นั่นอะไร มีการเคลื่อนไหวแล้ว ... อะไรบางอย่างพุ่งเข้าหาเขาด้วยความเร็วสูง เคออสหันไปทางนั้น แล้วขยับจะได้ตอบ แต่ก็จับได้ว่า

... นี่ไม่ใช่เรวีเอล หากแต่เป็นบริวารเวทผู้ต่างหาก บริวารเวทของเรวีเอลผลจากคู่ต่อสู้ของคุณได้อย่างไร ทั้งที่รบกัน พัวพันปานนั้น?

แต่เพียงคำถามนั้นผุดขึ้นในใจ เคออสก็ได้คำตอบ ที่แท้หมอกของเรวีเอลไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่เขา หากแต่เป็นการสกัดการ เคลื่อนไหวของซิลฟีลต่างหาก เพื่อให้บริวารเวทของคุณมาช่วยคุณได้

ช่างเป็นกลยุทธ์ที่ตื่นเงินเสียเหลือเกิน พญามารคิดได้เพียงเท่านั้นเองหรือ?... เคออสขมขื่น ในจังหวะเวลาเพียงสั้น ๆ ที่ บริวารเวทและเรวีเอลร่วมมือกัน โจมตีเขานี้ พญามารคิดหมายจะเผด็จศึกเขาให้ได้หรือ?

แต่เมื่อรู้เช่นนี้แล้วล่ะก็... เคออสรวมสมาธิอีกเล็กน้อยก็จัดการเคลื่อนไหวอีกสายหนึ่งได้ พลังเวทคำที่อัดแน่นเป็นจุดกำลัง พุ่งเข้ามาด้านหลังเขา

ดาบของเคออสตัวนี้รับมือดูอย่างแม่นยำประดุจตาเห็น หอกสองปลายถูกปักให้เบี่ยงวิถีไป แล้วเขาคือดาบอีกครั้ง สันดาบกระแทกเข้าที่บริเวณที่น่าจะเป็นไหล่ของอีกฝ่ายจนร่วงลงบนพื้นอย่างแรง

โดยไม่รอช้า มัจจุราชหันกลับไปหาพลังเวทคำที่มาถึงเบื้องหลังตนแล้ว และผลึกฝ่ามือซ้ายที่ไม่ได้ถือดาบสวนออกไป พลัง เวทขั้นสูงสุดเท่าที่เขารวบรวมได้ในระยะเวลาสั้น ๆ ถูกปลดปล่อยออกไปอย่างรุนแรงในระยะประชิด... เพียงพอที่จะทำให้ พญามารต้องได้รับบาดเจ็บอย่างหนักทีเดียว

กรีนนนนนน!!!!

เสียงการทำลายสิ่งดังลั่นขึ้น ขณะที่เคออสจุกใจได้ว่า คิดทำแล้ว การณ์ก็สายเกินไปสำหรับเขา

ดาบอัดพลังเวทพุ่งเข้าฟันเขาจากบ่าขวาเฉียงลงไปทางซ้ายในลักษณะ “สะพายแล่ง” ตามด้วยพลังเวทคำอีกขุมหนึ่งพุ่งเข้า กระแทกที่ท้อง... จุดอ่อนที่แม้จะมีพลังเวทคุ้มกายก็ยังเป็นจุดอ่อนอยู่ดี...

มัจจุราชกระเด็นไปไกลจนกระแทกกับผนังหินด้านที่มีประตูเปิดสู่ช่องนอนผานี้ ร่างของเขาทรุดฮวบลง หมอกสีดำในบริเวณ นั้นจางลงอย่างรวดเร็ว ทำให้เห็นว่า...

ดูน่าอนาถนั่งอยู่บนพื้น โกล้ ๆ เธอมีเขี้ยวของสัตว์สูรตคอยู่ ซิลฟีลอยู่ห่างออกไป และกำลังมองมาด้วยสายตาไม่เข้าใจ และ... เรวีเอลอยู่เบื้องหน้าเขา

ปลายดาบของเรวีเอลตัวมาจ่อคอหอยของมัจจุราชทันที พร้อมด้วยพลังเวทจากปลายดาบที่แผ่พุ่งเข้ามา พลังเวทที่ระเบิด ออกมาสังหารเชลยของคุณได้ทุกเมื่อ

“เจ้าแพ่แล้ว... เคออส... ไม่สิ อีกร่างหนึ่งของเคออส”

“...”

ทั้งสองสบตากันนิ่ง ดวงตาสีแดงกำของฝ่ายแพ่ค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีชาวดั้งเดิม และร่างกายของเขาก็ค่อย ๆ เปลี่ยนกลับไป

เป็นเคออสคนเดิม

เขาก็มหันล่าง

“หึ... แม่แต่มีจตุราชก็มีใช้คู่มือของเจ้าหรือนี่... สมแล้วที่เป็นเรวิเอล...”

“...”

“บริวารเวทเจ้าบาดเจ็บไม่น้อยเลยนะ... ไม่ไปดูนางหน่อยหรือ?”

พญามารชุดดำลดดาบลง แล้วผละไปหาร่างน้อยที่นอนกับพื้นทันที ในขณะที่เดียวกัน ร่างในชุดขาวของซิลฟีลก็ตรงเข้ามา ประคองนายของตนขึ้นขึ้นเช่นกัน

เรวิเอลทรุดกายลงข้างลูน่า แล้วเอื้อมมือไปจับบ่าของเธอ เขาแบ่งพลังเวทของเขาให้เธอไปส่วนหนึ่ง... และฝ่ายหลังก็สามารถใช้พลังเวทนั้นรักษาอาการบาดเจ็บของตนได้อย่างรวดเร็ว

เด็กสาวผมแดงสปริงตัวลุกขึ้นอย่างแข็งทื่อ โดยมีสภาพร่างกายเหมือนเดิมทุกอย่าง เสมือนไม่เคยได้รับบาดเจ็บมาก่อนแม้แต่น้อย เรวิเอลหันไปมอง “เครื่องสังเวทชัชชนะ” ของเขาก็คืออย่างหนึ่ง คือ เขี้ยวสัตว์อสูรซึ่งบัดนี้มีรอยร้าวเกิดขึ้น มันไม่สามารถถูกเสกเป็นสัตว์เสกได้อีกต่อไปแล้ว... แต่อย่างไรก็ตาม นี่คือนิสัยแห่งชัชชนะของเขา... การตัดใจและตัดสินใจที่จะยอมเสกเสกสัตว์เสก และยอมให้บริวารเวทผู้ต้องรับบาดเจ็บระดับหนึ่ง เพื่อสร้างช่องโหว่ให้เคออส- ช่องโหว่ที่เพียงพอที่เขาจะเผด็จศึกได้... ทั้งนี้ เป็นการตัดสินใจในพริบตาเดียว... ถึงอย่างไร หากเขาแพ้ศึก ฝ่ายตนทั้งหมดคงไม่มีใครรอดอยู่ดี

“?!!!”

ลูน่าทำอะไรบางอย่างที่ทำให้เรวิเอลต้องตกตะลึง เธอก้าวเท้าไปแล้วก็เก็บเขี้ยวสัตว์อสูรนั้นขึ้นมา กำไว้แน่นเหมือนจะแสดงความเสียใจต่อมัน... ด้วยสีหน้าและแววตาที่เรียบเฉย

จนแม้กลายเป็นบริวารเวทแล้ว... ลูน่าก็ยังคงเป็นลูน่าที่แสนจะอ่อนไหวนั้นหรือ?... เรวิเอลนึกเหตุผลอื่นของการกระทำนี้ไม่ออกเลย

อีกด้านหนึ่ง เคออสเดินไปจนถึงริมชะง่อนผาด้านข้าง...

“เคออส!”

“เรวิเอล... ทุกอย่างจบสิ้นแล้ว ทุกอย่างซึ่ง สุดท้ายมันก็เป็นเพียงความฝันเท่านั้น... สำหรับข้า...”

“เจ้า...!!!”

เรวิเอลลดร่างไปก้าวหนึ่ง ก่อนจะชะงักเมื่อซิลฟีลผละออกจากเคออสเข้าไปกั้นกลางระหว่างเขาทั้งสองด้วยอาวุธพร้อมในมือ

เสียงเคออสดังมาอีกว่า

“ข้าไม่เหลืออะไรคิดค้างในโลกรู้จักแล้ว... ซิลฟีลก็ตายไปนานแล้ว... มัจจุราชในร่างข้าก็ได้พิสูจน์ฝีมือกับเจ้าสมใจแล้ว และ... งานวิจัยที่ข้าทำมาทั้งหมด... ก็สูญเปล่าไปแล้วเช่นกัน...”

“อย่างนะเคออส!!!”

สายไปแล้ว ร่างของเคออสกระโดดลงจากชะง่อนผาอย่างรวดเร็ว..... ลงไปสู่ทะเลหินหลอมเหลวที่รออยู่เบื้องล่าง

“เค...ออส...”

เรวิเอลสาวเท้ายาว ๆ ตรงไปที่จุดนั้น โดยที่คราวนี้หญิงสาวในชุดขาวไม่ขัดขวาง เบื้องล่างมีแต่หินหลอมเหลวเดือดปุด ๆ ไม่มีร่องรอยของชายหนุ่มนามเคออสนั่นแม้แต่น้อย

พญามารยี่สิบเก้าอยู่ในภวังค์ความคิดชั่วครู่ ในที่สุดก็หันกลับมา

“ทำไมเจ้าไม่ห้ามเขา กลับมาขัดขวางข้าทำไม?”

หากไม่คิดซัดฟิลในจังหวะเมื่อครู่ เขามั่นใจว่าจะเข้าไปรังสหายตนได้ทัน

“ไม่มีประโยชน์... ในเมื่อนี้เป็นความประสงค์ของนายข้า...”

สัตว์เสกนั้นตอบ... อุปาทานหรืออะไรก็เหลือเถา ใบหน้าที่ควรจะได้ไร้อารมณ์กลับปรากฏแววมั่นหมองขึ้น เธอกล่าวต่อว่า

“เขาเชื่อว่า หากสูญสลายไปจากโลกนี้ เขาอาจจะได้ไปพบ... วิญญาณของร่างข้าอีก...”

ฟังดูขัดแย้งกันเอง แต่เรวิเอลกลับเข้าใจความหมายนั้นดี เมื่อนึกได้ว่า สัตว์เสกนี้เสกมาจากเจ้ากระดูกของใครคนหนึ่ง

“เขาฝากคำพูดสุดท้ายถึงท่านด้วย... ผู้ที่สร้างเรามาแล้วตายไปแล้วตั้งแต่กาลครั้งกระโน้น คำสาปที่เขาฝากไว้ในร่างของเจ้ากับริสทิล ก็ควรจะหมดสภาพไปได้แล้ว มิใช่หรือ? ไม่มีความจำเป็นแม้แต่น้อยนิดที่พวกเจ้าจะพันนาการตัวเองไว้กับคำสั่งของคนในอดีตอีก”

ตอนท้าย เสียงของสัตว์เสกกลายเป็นเสียงของอดีตนายของตน อันแสดงว่าเธอได้รับฟังคำพูดนั้นมาจริง และถ่ายทอดออกมาด้วยน้ำเสียงต้นฉบับ

“... หมายถึง... เรื่องนั้นสินะ...”

เรวิเอลทวนคำเสียงแผ่ว ก่อนจะหลับตาลงคราหนึ่ง แล้วลืมตาขึ้นมาใหม่ในเวลาไม่นานนัก

“... เข้าใจแล้ว... ขอบใจเจ้ามาก”

เขามองไปทางบริวารเวทของตน หมายถึงเรียกให้เข้ามาหา แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อพบว่า... แก้มใสवलของเธอบัดนี้ปรากฏทางน้ำตาสายหนึ่งพาดผ่าน...

บริวารเวทของเขากำลังหลังน้ำตาให้กับเคออส... ช่างขัดแย้งกับสีหน้าและแววตาที่ยังคงเรียบเฉยไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ สิ้นดี

อย่างไรก็ดี ลูน่าเดินด้วยอาการแข็งทื่อเหมือนเดิม ตรงเข้ามาหาเขาทันที เมื่อรับรู้ว่าคุณเรียก

เรวิเอลตัดสินใจไม่คิดอะไรอีก เขาพาบริวารเวทของตน ก้าวออกไปทางประตูเดิม ทิ้งไว้ซึ่งสัตว์เสกแสนสวยผู้นั้น ให้อยู่เฝ้าสถานที่นั้น... สุสานของเคออส... ต่อไป

...

“มาแล้วหรือ...?”

ริสทิลที่นั่งบนเก้าอี้หุประจวบปลั่งกันในห้องโถงใหญ่ในปราสาทของตนเอง ทักผู้มาเยือนขึ้น

เบื้องหน้าของเธอ พญามารหนุ่มขึ้นอยู่เพียงคนเดียว สายตาที่เขาจับจ้องเต็มไปด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ชวนให้ริสทิลร้อนระอุ

“เคออส... ตายแล้ว”

คำพูดที่ผิดคาดดังจากปากของผู้มาเยือน หากแต่คำนั้น ก็เพียงทำให้หญิงสาวเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น

“เป็นไปได้อย่างไร?”

ทั้งสามคนเป็นอมตะ หากไม่มีใครฆ่าย่อมไม่ตายเองง่าย ๆ แน่ และริสทิลเองก็ตระหนักดีว่า เรวิเอลไม่สังหารเคออสแน่

“เขากระโดดลงไปในหินหลอมเหลวได้ภูเขาไฟ... ต่อให้พวกเราสร้างอมตะเพียงใดก็เกิด เจออย่างนั้นเข้าไปก็ไม่มีทางรอด...”

“...”

“ริสทิลเอช... เราเลิกแข่งฆ่าชีวิตคนอื่นกันเถิด...”

“... นี่เจ้า... ยังพูดแปลก ๆ เหมือนเมื่อตอนกลางวันอยู่อีกหรือ?”

“ข้ามิได้พูดเล่น... ข้ามองไม่เห็นความหมายในการที่เราจะฆ่าคนอื่นอีกแล้ว... รวมทั้งเกมระหว่างเรด้วย ทำไมเราไม่ลองหาอะไรอย่างอื่นทำให้เป็นประโยชน์ขึ้นมาบ้าง?”

“เรวิเอล!”

นางพญาลุกขึ้นจากที่นั่ง สวาท้ำเดินเข้ามาใกล้

“เจ้าทำทางจะเสียดสีไปแล้วกระมัง?... สัตยชาติญาณของพวกเราคือการแข่งฆ่า เจ้าก็รู้อยู่ ไยเจ้าจะทรยศต่อตัวเองเล่า?”

“...”

เรวิเอลไม่ได้ตอบคำถามนั้น เขายังไม่อยากจะเล่าความจริงทั้งหมดให้อีกฝ่ายฟัง... มันยังไม่ถึงเวลา

“ดี... ในเมื่อเจ้ากลายเป็นเช่นนี้ ตำแหน่งพญามาร ก็จงมอบให้ข้าเถิด ออกมา เหล่าแมกซ์เวลล์ของข้า!!!”

ขาดคำ ร่างของคนกลุ่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้นรายล้อมอสุรกายหนุ่มชุดดำไว้เป็นรูปครึ่งวงกลม คั่นกลางระหว่างเขาและเธอ พวกเขาไม่มีทั้งหมดสิบตน... ประกอบด้วยมนุษย์ห้า- เป็นชายนักรบ นักบวช หัวหน้าโจรที่เรวิเอลคิดว่าตนสังหารไปแล้วเมื่อคืนก่อน ทหาร และจอมขมังเวทย์สาว ส่วนอีกห้านั้นเป็นสัตว์อสูร- สัตว์อสูรธาคุน- กิ้งก่ายักษ์ น้ำ-ปลาปิรันย่า ลม-เหยี่ยวยักษ์ ไฟ-มังกรเพลิง และสัตว์พันธุ์วัวป่าหรือ มิโนเทอรัสที่ทรงพลังที่สุด

“ดูซิ ว่าเจ้าจะรอดจากกองทัพแมกซ์เวลล์ของข้าได้ไหม... แมกซ์เวลล์ทุกตัวถูกป้อนคำสั่งให้ฆ่าเจ้าโดยเฉพาะ”

หากเป็นสัตว์เสก จำนวนสัตว์เสกที่สร้างได้มีจำกัด ดังเช่น เรวิเอลก็ยังไม่เคยใช้สัตว์เสกพร้อมกันถึงสองตัว เพราะมีปัญหา

ในการควบคุม แต่หากเป็นแมกซ์เวลล์ เพียงฟังคำสั่งไปกับแมกซ์เวลล์ หรือ พลังเวทของตนที่แบ่งออกไป ก็ใช้ได้แล้ว
“... ไม่มีหนทางอื่นสำหรับเราเลยหรือ?”

“ไม่มี!”

เป็นคำขาด แต่ก่อนที่จะมีใครเคลื่อนไหวอะไร เงามายหนึ่งก็ปรากฏขึ้นพร้อมประกายอาวุธที่คุกคามให้แมกซ์เวลล์นั่งกรบกับหัวหน้าโจร ต้องก้าวถอยไป

“หือ?...”

ริสทิลหรีตามองผู้มาใหม่อย่างประหลาดใจ

“บริวารเวทของเจ้าหรือ?... อ้อ อย่างนี้เอง...”

“ข้าขอให้เจ้า ริสทิล... ข้ากับ... ลูน่า สองคนก็เพียงพอแล้วสำหรับจัดการกับเจ้าทั้งสิบเอ็ด!”

แวดดาอ้อมหิตแบบเดิมของเรวีเอลฉายประกายแกร่งกล้าออกมา อสูรสาวยืมอย่างพึงใจ แล้วให้สัญญาณเปิดฉากการต่อสู้ทันที

กลยุทธ์ที่กองกำลังแมกซ์เวลล์ใช้เหมือนดั่งที่เรวีเอลเคยพบมาก่อน ในถ้ำข้างเนินเขาไม้กางเขน แมกซ์เวลล์แต่ละคนอาศัยจุดเด่นของตนเข้าประสานงานกันอย่างเหมาะสมเจาะ นักรบ หัวหน้าโจรและมิโนทอร์สอาศัยพลังอันทมหาศาลเป็นกองหน้าบุกเข้ามาสู้ประชิดตัว โดยมีทหารและกึ่งกายักษ์คอยเสริม ส่วนอีกสี่คนอาศัยพลังเวทโจมตีจากรอบนอก และสุดท้ายนักบวชคอยแบ่งพลังเวทรักษาอาการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมรบ ทั้งนี้ ริสทิลยังคงดูแลเหตุการณ์อยู่นอกวงอย่างใจเย็น

ตอนแรก เรวีเอลและลูน่าแยกกันสู้โดยหมายว่าจะแยกกันรับมือศัตรูได้ แต่แล้ว เขาก็ต้องเปลี่ยนยุทธวิธีใหม่... เป็นการประสานงานกัน

ลูน่าอาศัยความเร็วที่เหนือกว่าทุกผู้ในที่นี่ ปรากฏเข้าประจบจอมขมังเวท โดยเรวีเอลรบพัวพันกลุ่มของผู้ใช้อาวุธเอาไว้ในอึดใจต่อมา เธอก็ใช้หอกแทงทะลุอกของจอมเวทสาวนั้นสำเร็จ

อันดับต่อไป นักบวช ที่คอยบรรเทาอาการบาดเจ็บให้เพื่อนร่วมคณะ ถูกกำจัดออกไป

เวทจากดาบของพญามาร ล้มหัวหน้าโจรได้เป็นครั้งที่สอง และครั้งนี้มันคงไม่มีโอกาสได้ลุกขึ้นมาอีก

เรวีเอลและลูน่าพุ่งสวนทางกันกระแทกกันหันในจังหวะหนึ่ง แล้วดาบของฝ่ายแรกก็ผ่าร่างของเหยี่ยวยักษ์เป็นสองซีก ขณะที่หอกของฝ่ายหลังแทงทะลุอกของทหาร

ริสทิลโดดเข้าร่วมวงโผนลุยด้วยทันที

“สมกับเป็นพญามาร แม็กองทัพแมกซ์เวลล์ระดับนี้ ยังไม่ใช่คู่มือของเจ้าหรือนี้?”

เรวีเอลไม่ตอบ บัดนี้เขาหันหลังชนกันกับบริวารเวทของตน ภายใต้วงล้อมของฝ่ายตรงข้ามที่ยังเหลืออีกหกคน

เชื่อว่าเขาและลูน่าจะปราศจากความเสียหาย บาดแผลที่เกิดจากคมอาวุธหากปรากฏอยู่ตามไหล่ หลัง และท้องแขนของทั้งสองคน ลูน่าได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะด้วย หากแต่ยังไม่มีแผลใดร้ายแรงถึงแก่อันตราย และถึงอย่างไร ตอนนี้พวกเขาก็ต้อง

กล้ากลืนอากาศไว้ก่อน

ที่จริง ด้วยพลังชีวิตของแวมไพร์ สามารถรักษาอาการบาดเจ็บของตัวเองได้ แต่ ณ ที่นี้ดูเหมือนว่าอาวุธทุกชนิดเป็นอาวุธ
เวทสำหรับจัดการแวมไพร์โดยเฉพาะ อีกทั้งบรรยากาศในปราสาทก็ยังไม่เอื้อต่อการใช้พลังชีวิตรักษาตัวเองด้วย... แต่มันก็

--เหมือนทุกครั้งที่ผ่านมานั่นแหละ--

ใช่ เรวีเอลบุกมาสู้กับริสทิล ณ ที่นี้หลายครั้งแล้ว ทุกครั้ง ก็เผชิญกับบรรยากาศเช่นนี้ และเขาก็รู้ว่า ริสทิลก็ตกอยู่ใต้เงื่อน
ไขเดียวกัน หาก “ตอด” เล็กคอดน้อยไปเรื่อย ๆ อาการบาดเจ็บก็จะสะสมทั้งคู่ สุดท้ายก็อยู่ที่ใครทรหดกว่ากันเท่านั้น

แต่สำหรับครั้งนี้ เขาต้องจัดการสมุนแมกซ์เวลล์อีกห้าตนนี้ก่อน

มังกรเพลิง กิ้งก่ายักษ์ ปลาปิรันย่า มิโนเทอรัส และนักรบ... แมกซ์เวลล์ที่เหลืออยู่เป็นสัตว์อสูรเสียสี่ สามตัวแรกอยู่ในธาตุ
ไฟ ดิน น้ำ ตามลำดับ...

เรวีเอลกำหนดแผนต่อสู้ในใจทันที และบริวารเวทของเขาก็รับรู้ในแผนนั้น โดยอัตโนมัติ

การต่อสู้อันดุเดือดเริ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง....

...
...
...

“อู๊บ!”

ริสทิลร้องออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะชวนเซลดอยหลังไปสองก้าว แล้วสะอึกล้มลงไปนั่งบนบัลลังก์ของตัวเองพอดี

เบื้องหน้าของเธอ ซากศพของมนุษย์และสัตว์อสูรนอนทอดกายอยู่เกลื่อน แมกซ์เวลล์ที่มีถึงสิบตน ล้วนแต่สิ้นสลาย
ไปหมดสิ้นแล้ว เรวีเอลซึ่งมีร่างกายสะบักสะบอม อาบเลือดตั้งแต่ไหล่ซ้ายลงไปทั้งแขน กำลังอย่างสามขุมเข้ามาหา ด้านหลัง
ของเขา บริวารเวทผมแดงผู้นั้น ทรุดกายลงคุกเข่าข้างเดียว... เลือดสีดำไหลท่วมร่างบอบบางนั้น

การต่อสู้ที่ดุเดือดกินเวลาพอสมควร คุณเหมือนจะปิดฉากลง ด้วยความพ่ายแพ้ของเธออีกครั้ง...

“... ริสทิล”

“...เรวีเอล... จะฆ่าข้าก็ลงมือเสียสิ!”

“แน่นอน!!!”

พญามารเงื้อมมือขึ้นแล้วเตรียมจะฟันลงมา ริสทิลเงยหน้าขึ้นปล่อยน้ำหนักร่างกายอย่างเหนื่อยอ่อน หลับตาพริ้ม

จบสิ้นกันเสียที...

แต่

“ลูน่า..เจ้า!”

เมื่อลิ้มตาขึ้น ภาพที่ปรากฏในคลองจึกขุของเจ้าของปราสาทคือ แผ่นหลังของเด็กสาวผมแดงผู้นั้น... เด็กสาวผมแดงที่กำลังยืนกั้นกลางระหว่างเธอกับเพชรฆาต และกางแขนออกสองข้างเป็นเชิงปกป้องเธออยู่

“ท่านเรวิเอล อย่างนะ อย่าทำร้ายนาง...”

“ลูน่า... เจ้า... เจ้าฟื้นสติตั้งแต่เมื่อไหร่?... เป็นไปไม่ได้?”

เด็กสาวผมแดงไม่ตอบคำถามนั้น หากแต่สายศิระะไปมาสองสามครั้ง

พญามารค่อย ๆ ลดคาบลงแล้วเก็บมันเข้าฝักในที่สุด

“ที่นี่เปิดทางให้ข้าได้หรือยัง ลูน่า...”

“...”

คราวนี้เด็กสาวผมแดงขยับกายไปด้านข้างแต่โดยดี อสุรกายหนุ่มเดินเข้ามาเบื้องหน้าริสทิล แล้วก็มองลงมา

สายตาทั้งสองประสานกันนิ่ง...นาน

“เจ้า... เกลียดข้ามากสินะ”

ฝ่ายชายถามขึ้นก่อนในที่สุด

“... ไซลี ข้า... ข้าไม่เคยได้รับความอภัยจากการพ่ายแพ้แล้วก็ได้รับการไว้ชีวิตครั้งแล้วครั้งเล่า เช่นที่ได้รับจากเจ้ามาเลยนี่ หากเจ้าฆ่าข้าเสียแต่คราวแรก ข้ายังไม่ผูกพยาบาทเจ้าเพียงนี้”

“... เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้นแหละ”

“อะไรนะ?”

“ครั้งนี้ข้าชนะเจ้าเกลียดฉิว อย่างที่ภาษามนุษย์เรียกว่าเส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้นเอง... ไม่ใช่ครั้งนี้ครั้งเดียว ครั้งที่แล้วก็เช่นกัน แล้วก็คราวก่อนหน้านั้นด้วย...”

“...”

“ริสทิล... ถ้าเจ้าหาจุดอ่อนของเจ้าพบ ข้าเชื่อว่าครั้งต่อไปเจ้าชนะข้าได้แน่”

“... ครั้งต่อไป...หรือ?”

“ใช่ครั้งต่อไป... จะสู้กันตัวต่อตัว หรือจะสู้ด้วยบริวารเช่นคราวนี้อีก ก็สุดแท้แต่เจ้าเถิด แต่ข้า... ข้าชื่นชมเจ้าจากใจจริง ริสทิล”

“เรวิเอล?”

“แล้วก็... ต่อไปอย่าฆ่ามนุษย์พร้าเพรื่ออีก... สัตุฆาตญาณล้ามมนุษย์นะมันเป็นเพียงคำสาปที่ใครบางคนยึดเชิดให้เราเท่านั้น... พวกเราควรจะพ้นจากคำสาปนี้เสียที”

“..... ข้าจะลองพิจารณาดูก็แล้วกัน”

ทั้งสองประสานสายตากันอีกคราหนึ่ง ก่อนเรวีเอลจะหันกายกลับมา เขาพยักหน้าให้เด็กสาวผมแดงที่ยืนรออยู่แล้วครึ่งหนึ่ง ก่อนออกเดินไปทางประตูปราสาท

ลูนาริบบสาวทำเดินตามไปทันที ท่าเดินของเธอไม่แข็งทื่อดังที่ผ่านมามาก่อน

...

ทั้งสองคนเดินทางกลับหมู่บ้านแอลกิสอย่างเร่งรีบ แต่ ณ ทางแยกเข้าหมู่บ้านนั่นเอง ร่างของใครบางคนก็ปรากฏตัวขึ้น

“ท่านเซเลส!”

เป็นเด็กสาวผมแดงที่ทักขึ้นก่อน ขณะที่พญามารหนุ่มมองอีกฝ่ายเงียบ ๆ

“หึ... แวมไพร์หรือ?... แต่เอาละ เรื่องของเจ้าไม่เกี่ยวกับข้า”

แวมไพร์สาวผมทองหันมาทางเรวีเอลโดยไม่ใส่ใจกับลูนาริบบอีก

“ข้ามาบอกเจ้าว่า ข้าจะออกเดินทางไปฝึกตน... แล้วจะกลับมาสังหารเจ้าแน่ เมื่อข้าแข็งแกร่งพอ เจ้าอย่าให้ใครเค็ดหัวของเจ้าไปก่อนละ ดันสายแวมไพร์เอ๋ย”

“หึ... ทำให้ได้ดังพูดเถอะ... เวลาของพวกเราเหลือเฟืออยู่แล้วนี่ หากเจ้ามาพบข้าอีกครั้งแล้วเก่งขึ้นไม่เท่าไรละก็ ข้าจะฆ่าเจ้าเสียเหมือนกันฐานทำให้ข้าเสียเวลา”

“ฮึ!”

เซเลสทิ้งเสียงไว้เพียงแค่นั้น แล้วร่างของเธอก็หายวับไปจากที่นั่นทันที

“... เรากลับกันเถิด”

อสุรกายหนุ่มหันไปบอกกับเด็กสาวผมแดง แล้วทั้งสองคนก็เดินตามกันไป

ไปยังหมู่บ้านแอลกิส

...

บทส่งท้าย

หมู่บ้านแอลกิส

เลขเที่ยงคืน ไปมากแล้ว... พระจันทร์เสี้ยวบนฟ้า กำลังคล้อยต่ำ อีกไม่นานนักก็จะเลื่อนหายจากฟากนภา

ชายหนึ่งหญิงหนึ่งปรากฏตัวที่ได้ค้น ไม้ใหญ่บริเวณทางเข้าหมู่บ้านอย่างเงียบเชียบ บาดแผลและรอยเลือดบนเนื้อตัวทั้งสอง ได้รับการบำบัดจนหายไหมดแล้ว

“เจ้ากลับเป็นตัวของตัวเองตั้งแต่เมื่อไร?”

“ตั้งแต่ตอนพบท่านเคออส ข้าก็เริ่มรู้สึกได้ถึงเหตุการณ์ที่เกิรอบตัวเหมือนกับเป็นความฝันอันเลื่อนกลาง แต่พอตอนที่รู้สึกบ้างแล้วกับท่าน ที่ปราสาทริสทิล ข้าก็ได้สติอย่างสมบูรณ์...”

“อืม ปาฏิหาริย์จริง ๆ ข้าไม่เคยพบบริวารเวทใดที่สามารถเลื่อนชั้นเป็นแวมไพร์ได้เองเลย...”

“... ตกลง ตอนนี้ข้าเป็น... แวมไพร์แล้วหรือ?”

“ใช่... แวมไพร์ ปิศาจแห่งรัตติกาล สิ่งที่เป็น “สำเนา” (ก๊อปปี้) ของตัวข้า แล้วจากนั้นแวมไพร์ก็ไปสร้างสำเนาต่อไปอีก เกิดเป็นแวมไพร์รุ่นต่อ ๆ ไปเรื่อย ๆ...”

“...”

“แวมไพร์คงอยู่ได้ด้วยพลังเวทในเลือดของตน และต้องมีการเติมเลือดจากมนุษย์คนอื่นด้วย นี่จึงเป็นสาเหตุที่แวมไพร์ต้องออกล่าเหยื่ออย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด แต่... สำหรับเจ้า ได้รับถ่ายทอดความเป็นแวมไพร์จากข้าโดยตรง จึงมีพลังเวทสูงกว่าพวกแวมไพร์ทั่วไปมากนัก...”

“หมายความว่า...”

“เจ้าไม่ต้องกลัวแสงแดด มีชีวิตในยามกลางวันได้เหมือนปกติ ไม่ต้องดูแลคนอื่นด้วย เพราะฉะนั้น เจ้าสามารถกลับหมู่บ้านของเจ้า ไปหาพ่อแม่เจ้า ไปใช้ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งได้อย่างไม่มีอะไรเปลี่ยนไป ยกเว้นแต่ว่า... เจ้าจะไม่แก่ไปกว่านี้เท่านั้นเอง”

“จริงหรือท่านเรวิเอล? ข้า... ข้ากลับไปหาพ่อแม่ข้าได้จริง ๆ นะ กลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติจริงนะ?”

เด็กสาวขีตตัวขึ้นมาถามย้ำกับเขาด้วยสายตาเป็นประกาย ชายหนุ่มพยักหน้าช้า ๆ เป็นเชิงยืนยัน

“แต่เอ๊ะ... ข้ากลับไปหมู่บ้านของข้า... แล้วท่านล่ะ?”

“ข้า... จะออกเดินทางไปทั่วแผ่นดิน... ข้ารู้สึกตัวว่าที่ผ่านมา ข้าให้ความสนใจต่อคนอื่น ต่อสิ่งรอบตัว ต่อความเป็นไปของโลกน้อยเหลือเกิน... การตื่นนิทราของข้าครั้งนี้ มีอะไรหลาย ๆ อย่างที่พิเศษเกิดขึ้นมากมาย ทำให้ข้าได้คิด... เพราะฉะนั้น ข้าจะเริ่มค้นเรียนรู้ความหมายของคำว่า ชีวิต ที่เจ้าเคยให้โทษภัยกับข้าไว้”

“...ท่านเรวิเอล”

“หึหึ เรียกเรวิเอลเลย ๆ ก็ได้ ลูน่า... หัดเรียกให้ชินปากไว้ล่ะ แล้วอีกสามสิบปี ข้าจะแวะกลับมารับเจ้าที่นี่”

“ท่านเรวีเอล?”

“เรวีเอล!”

อสุรกายหนุ่มท้วง ทำให้เด็กสาวต้องเอ่ยปากขึ้นใหม่

“ระ... เรวีเอล ทะ... เอ่อ เจ้าจะมารับข้าในอีกสามสัปดาห์ให้หลังหรือ?”

“ใช่... สามสัปดาห์ สำหรับเราสอง ซึ่งมีเวลาเป็นนินรันคร์ ก็เหมือนเวลาเพียงพริบตาเดี๋ยวเท่านั้น จริงไหม? ในตอนนี้ เจ้าต้องกลับไปอยู่กับครอบครัวเจ้าก่อน ส่วนข้าก็อยากใช้เวลานี้ใคร่ตรงอะไรเองสักพัก... ข้าคิดว่าสามสัปดาห์ น่าจะกำลังดี... ถึงตอนนั้น เมื่อข้ามารับเจ้า เจ้าจะไม่ไปกับข้าก็คงไม่ได้ด้วย...”

เด็กสาวที่ไม่แก่ตัวเลย... ไม่ว่าใครในหมู่บ้านย่อมต้องรู้สึกผิดปกติและไม่ยินดีให้เธออยู่ร่วมหมู่บ้านต่อไปอย่างแน่นอน...

“... เข้าใจแล้ว ข้าจะรอเจ้า เรวีเอล”

“... ไม่ลาละนะ ไว้พบกันใหม่ ลูน่า”

ไว้พบกันใหม่...

สายลมยามราตรีพัดมาเอื่อย ๆ คละเคล้าเสียงแมลงกลางคืน ประจุจบทเพลงแห่งรัตติกาลที่ขับบรรเลง คีณนี้ แตกต่างจากคีนนั้น ตรงที่พระจันทร์ไม่เต็มดวงเท่านั้น หากแต่ในใจของเด็กสาวหวนกลับไปนึกถึง คีนนั้นที่เป็นคีนแห่งโชคชะตาของเธอ คีนที่ทำให้เธอได้พบกับเขา

ไว้พบกันใหม่ เรวีเอล... ข้าจะรอจนกว่าจะถึงวันที่เราจะได้ใช้ชีวิตร่วมกัน... ชั่วนินรันคร์

--จบ--